



ס.א.ו.ל.א.ט.ט. מ.א.ט.

ו.א.ב.י. ל.ז. ע.א.י.ט.ו. מ.א.ט.

- כ.י. ל.ו.ו. ט.א.י.ט. = ל.א.

ל.א.מ.ח.

ו.א.י.ט.ו. ו.א.י.ט.ו. מ.א.ט.

י.ט.א.ט.א.ט.ט. ל.א.ט. ל.א.ט. ל.א.ט.

ל.א.ט. ל.א.ט. ל.א.ט.

העולם הזה



העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן
עורך משנה:
דוב איתן

עורך כיתוב:
סילביו סטה
כתב בכיר:
אלי תבור

חברי המערכת:

מנשה ברדיין, שייע גלור, יולי גלילי, דוד הורוביץ, דודי ורד, אברהם חמוטל, יוסף אברהמוביץ, אביבת סטו, טל 31139. שלמה סרון.

העתון הנקרא ביותר במדינה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, 1970 26785, ת.ד. 186. מסן למברקים: "עולמפרט". המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס מהה שדה בש"מ, ת"א, טל. 31139. התפצה: דוד סופר ובניו, תל-אביב. חסות: איננה אחראית לתוכן המודעות.

אלי יצחקי

אחד ממנהיגי תנועת החרות, עמו נפגשתו השבוע, הוכיח אותי קשות על מאמרי בש"ב בע האחרון, שנשא את הכותרת "פלוגות סער".

היו בפיו כמה טענות הגיוניות. בין השאר:

● לא הוכח כי אזהרה-חרות שפוצנו את האסיפה של קבוצת תמיד בתל-אביב, היו מאורגנים.

● אפילו נניח כי היו מאורגנים, אין תנועת החרות יכולה לדעת מראש את אשר עושה כל קבוצה של אזהרה ואפילו חבריה, בהיותה תנועה חופשית, ללא מרות ופיקוח כלפי מטה.

● לא היתה זאת האסיפה הראשונה שפוצצה בארץ. כך, לפני תשע שנים, באו 500 חברי המשקים של מפ"ם לנהריה ופרצו אסיפה בה היה צריך לנאום מנחם בגין.

● בעוד ששאר המפלגות, שחבריהם פרו צדו אסיפות, התאמרו בגלוי במיצעיים אלה מעל עמודי עיתונם, הרי תנועת החרות עשתה מעשה חסרת-תקדים בגנותה פומבית וללא הסתייגות את המעשה. מנחם בגין עצמו קבע כי שירה-לצורך הפרעה באסיפות עם של יריבים היא "הולוגאנויות".

★ ★ ★

אני סבור כי היה זה מן ההגיונות לציין נאן נימוקים אלה. לעומתם הצבעתי באוזני אותו מנהיג על הנימוקים שהמריצו אותנו לנקוט במהרה זה ביקו נמרץ.

במקום המעשה נכחו שלושה מחברי מע" רכת העולם הזה. הם מסרו דו"ח שלא השאיר ספק כי המפריעים, שמנו מ"מ 30 עד 100 איש, באו במאורגן. הם תפסו מקומות בגושים מלוכדים, לפי מערך טקטי מחושב, ופעלו בתואם. קריאות הביניים שלהם לא היו קשורות כלל לדברים שנאמרו באותה אסיפה. הרושם היה כי קריאות אלה נלמדו מראש על-פה, וכי המפוצצים באו בכונה מחושבת לפוצץ את האסיפה — בלי קשר עם תוכנה.

לא האמנתי אז, ואיני מאמין עתה, כי המפוצצים נשלחו על-ידי צמרת התנועה, או כי היתה הנחיה כזאת מלמעלה. אני מקבל את ההסבר כי היוזמה באה מלמטה. אך עצם העובדה שהמפוצצים סברו, בלי ספק,

בערת הפיצוץ

מאמר העורך "פלוגות הסער" (העולם הזה 1131), הינו תמורד רדד וסימן פניתי חדד משמעי. אם עד עתה חשנו לפני מנגנונים משמלתיים חשאים, שאיש אינו מספק עליהם מלבד אנשים מסוימים מאד, נראה לי כי הניעה השעה לחשוב על הצד השני של הסבע. בסערת הפיצוץ של האסיפה של החוג המדיני של תמיד ושות', שכתבו דבר אחד — לפני עשרים שנה היו פיצוצים אלה תופעות יום-יומיות בחיי הציבור בארץ, או, כמו במקרה זה, חיי המפוצצים אותם, אנשים, שתלמידיהם פוצצו את אסיפת חוג תמיד. קשה לי לחלום מה מסוכן יותר: מנגנוני חושך או פלוגות סער במדינה ועו"רה כמו שלנו.

בנימין אפרתי, גבעתיים
... סוף-סוף. עד עכשיו לא יכולתי לומר מאומה לאלה שבענו כי אדם סוכני-חשאים של תנועת החרות. עכשיו יש לי הוכחות טובות.
קורא התיק, ג'שמואל

שהם עושים את הטוב בעיני אדוניהם, צרי כה לעורר למחשבה.

כי הנה עוקץ הענין. השאלה אינה: האם תנועת החרות מכינה פלוגות-סער? (התשובה: לא). השאלה היא: האם יכולה תנועת החרות להשתלט על ההתלהבות האלימה שהיא עצמה יוצרת בקרב חוגים מסוימים של חבריה הצעירים, המסוגלים להוליד פלוגות-סער מתוך עצמם?

בכל תנועה יש שני סוגי-השפעה: זו העוברת מלמעלה למטה, וזו העוברת מלמטה למעלה. כל מנהיג הוא גם מונהג. תנועת החרות הצליחה לקנות לה אחיזה בקרב אלפי בני-נוער מן השכבות המוקפחות ביותר, שלא חונכו מעולם למשגים דמוקרטיים אמיתיים. הם נמשכים אל תנועת החרות, מפני שנדמה להם (בצדק או לא בצדק) לא לא מנהיגם, אלא למנהיגים המופיעים בעיני חוג ופנים. הם מסוגלים להנהיג את התנועה בכיוון שאינו לפי רוח המנהיגים — אם לא תגבש התנועה בעוד מועד כלים לפיקוח ולשליטה על כוחות אלה.

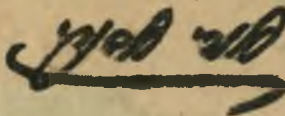
אינני אומר דברים אלה לצורך קינטור, אלא כמזון למחשבה. ההגבה הנמרצת של התנועה השבוע חוקפת במידה מסוימת את הרושם המדכא הראשון, ואם יקדישו מנהיגי התנועה חלק מרמצם לטיפול המשמעת הפנימית, הרי יתכן כי מצו יצא מתוך.

★ ★ ★

השבוע שוב הוכח כוח העתונות בצורה חיתכת.

הארץ והעולם הזה פירסמו, בזה אחר זה, את הסמל החדש של עשור, חברה פרטית, בצד סמל ועדת-העשור הממלכתית. מראהו מוחשב להפקיע סמל לאומי לצרכים פרטיים מפוקפקים מאד, בידי אנשי-החסות של מש"רד ראש-הממשלה.

שעות מעטות אחרי הופעת גליון העולם הזה, שנשא על שעריו את שני הסמלים, הריץ משרד ראש-הממשלה מכתב לחברת עשור, האוסר עליה להשתמש בסמל הווי מה לסמל העשור. מובן שזה רק צעד קטן לעומת התגובה הדורשה לאור גילויי העולם הזה ותגובתם אחרים בשעור-ריית העשור. השבוע שוב נע"שה נסיון גואש ליצור קשר-השתקה של העתונים היומיים מכיב לנושא זה. מובן מאליו שהיא יופר על-ידי העולם הזה.



מכתבים

אני מוכנה להסכים עם העורך כי חוג תמיד פוסע על דרך נכונה. השאלה היא לא האם חותר להגיע? לי נראה כי כוונת ארבעת השותפים בכיורים של החוג, היא להגיע למקום שכל פוליטיקאי אחר במדינה הוא שואג — הנכסח.

עלמה מ. חיפה
... רק מי שירצה להתעלם מרובה הדמוקרטיה של תנועת החרות, יחשוב כי תנועה זו היתה מעוניינת בפיצוץ האסיפה של חוג "בסער". נדמה כי תנועת החרות מעדיפה תמיד יריב גלוי, המוכן להעמיד את רדו ותוכניותיו, למבחן דעת הקהל. מירוב סת תחר מאחורי מאמרים רבי-יונים ופרוות להילכסיות. מי אם כן פוצץ את האסיפה ב"מונרבי"? תשובתי: אנשי תמיד פוצצו אותה. אסביר דבריו: תמיד פרץ סתנועת החרות, מאחר ותנועה זו סרבה להגדר את העצמות הפחות דמוקרטיות, שהולוכו כי עליו לקראת פלוגות הסער. מה הפלא כי האנשים שאותם הצליח להגיד בתנועת החרות, ושהתאכזבו שותפים הרדיקליים, הגיעו לבסוף לפיצוץ אסיפתו של מנהיגם לשעבר?

לפני שבועיים התקיימה אסיפה דומה בירושלים. תוך נאומו של תמיד רבו קריאות-הביניים, המנומסות אמנם, כלפיו. תשר בותו על קריאות אלה, חשפו לעיני כל את הריקנות של החוג המדיני. אין להניח, כי מחשך אסופותיו של החוג היתה מספיקה תנועת החרות.

... דעתי היא כי אין לדון לחובה תנועה שלמה עם מעשה נהפשו של אנשים בלתי אחראיים.

פרוספר אסיג, ירושלים

תנועת החרות הוצגה באור ענום עם מאמצי השפלים לפגוע בחופש-הדיבור של דוברי התנועה החדשה מיסודם של ז'בו טינסקי, תמיד וד"ר ליכוביץ. הייתי נוכח בעצמי באולם, "מונרבי", משום כדי להקי שוב לתמיד, ואם לא אנשי הוות, לשער חבריו לנשק ולמחמת של תמיד, הפרעו זה, הרי איני יודע מי הפריע לו. הכחשר ליה של חרות מעוררות לענ בלבד. מצב המוקרטיה בארץ נראה מסוכן אם מפלגת אופוזיציה כבר כותמת אל הפה למקברים.

שמעון בר-עזרי, רמת-גן

"פיצוץ אסיפות ובעיקר אסיפות הבחירות היא פגיעה חמורה בחופש הדיבור ובחופש הבחירות. ואם נורם אחר יתחיל להשתמש בשיטה פסולה זו, הרי היא עלולה להעשות כללית ולמנוע מן האזרחים להשתמש בזכותם לשמוע ולהשמיע".

מי אמר זאת? תמיד, ליכוביץ או ערי ז'בוטינסקי? לא. זו ציטטה מתוך מאמרו של ד"ר י. בדר, ב"הרות", מיום ה-4 ליוני שנה זו.

שמעון הלחמי, תל-אביב

אחר בדיקת ספרנית נוכחתי לדעת כי נוער ב"ית"ר, במידה והיה נוכח באסיפת העם ב"מונרבי", לא גרם לשום הפרעות, לא במאורגן ולא ביחידים. פגיעה בחופש הדיבור ובהבעת דעה בפומבי ובציבור, מן געת בעקרונות הדרר הבית"ר. על כן כל



חילוי צה"ל במיצעד

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

הכופה את מיסדר השחיתות על המדינה כי תופעת-קבע.

... תוצאה אחרת שהעולם הזה כמעט ואין נו מקדיש לה מקום במסקנותיו: ירידת מ"ל. כתוצאה מהנברת הלאומנות ברחוב העברי, לדעתי ירדה זו עלולה להוביל את שכנתנו ממורת להנברת מאמציה להכחיד את ישראל מעל המפה. גם לאימפריאליזם ציוני וגם ללאומנות ערבית אין מקום בשטח כל כך ועיר.

אפרים לוצקי, פתח-תקווה

יא לפרסום
מאתר ועניינו של ראש מועצת נחלת-יהויה, דה, אלימלך ציפרמן (צמיד) (העולם הזה 1107, 1108), עומר להתברר בימים הקרובים בכני המסדר לביקור רת מרכזית של מפ" לגת פועלי ארץ-ישראל, אודה לבם מאד אם תשלחו לי את גליונות העולם הזה העוסקים בפרשה זו. החומר שהתפרסם כי "שבועות, הביא את הכרי המפור להתי עניין בפרשה.

אנכ, תעלוף נוסף של ציפרמן-צמיד: כלב נחלת-יהודה-ישראל, כן משקו של יוסף נפולסקי, שמפאת מי צבו הקשה נאלץ לי

מכרו. מצבו של המשק, ומיקומו בין שני החובות ראשיים במקום, העלו את ערכם של ארבעת הדנומים שלו מאד מאד. הכוונה היה לה לרכוש את המקום לצורכי המועצה, לה קים יש מן יוצריו על שםם של בני נחלת-יהודה שיכלו במלחמת העצמאות. והנה התי ברר, כי בעוד ציפרמן-צמיד הקצה, בתק ציב המועצה, סכום מנופח של 8000 לירות לצרכי הקמת הגן, הוא ניהל באופן פרטי משיאומת על רכיבת חצי המשק לצרכיו הפרטיים. כעמרו במקום היווה לחץ הו על המוכר והו על פקדיו הקרו הקיימת, האל צים לראש את הרכישה.

הורי הבנים שינפלו מנו בככתב לליטכה הראשית של הקרנה-קיימת, דרשו לעכב את ההעברה, עד היום טרם נענו. אבקשכם לא לפרסם את שמי.

אורה, נחלת-יהודה

נח"ל לא-גרמני

התעוררת עם חברי כי החיללים המופיעים בשער יום-העצמאות של העולם הזה (1124) אינם כלל ישראלים, כי אם גרמניים. גם ה פנים וגם קובעי-הפלדה העירו על כך. אם צדדתי, הרי זה לא היה בסדר מצדכם להשי תמיכה בשיטה זו לניהול העפולה אנטי-מילי-טריסטית.

חנן גלי, ירושלים

הקודא גלי מפסיד, תמונת חלק מחיילי הנח"ל שהופיעו בשער, בחיתוך המראה גם את תגי יחידתם — ראה תמונה.

פצצת צחוק

לו היה קיים בארץ פרס לקסיקטורה טוצלחת, בדוגמת "פרס פוליצר" לעיתונות, היה מניע בלי ספק לזקי על הקריקטורה המוצלחת של השבוע, "עוד לא נוחסה ה שלשלת". (העולם הזה 1131). במשך קורי את כל הגליון לא הייתי יכול להתאסר והי ייתי מתפרץ מדי פעם בלתי-צחוק.

יצחק בר-כיכבא, ירושלים

... רצייתי לראות המוות נוספת בקורי קטורה של זקי. אולם אני מכינה כי המקום כעמוד לא מספיק.

רות לבני, נהריה

אתם מספקים חומר לאנטי-שישים. נדמה לי כי בנייה-גוים מההפר יוליוס שמריכר על הניולר ומחיד כלל מה.

יצחק רבינוביץ, נסי-ציונה

מדוע נראה השליח האומי כל-כך עזוב? ובכלל, עם פיצוץ כזה איך אפשר לעשות רושם על החיכות?

אלימלך בלאס, רמת-גן

מחאה ספונטנית

בתשובה למכתבו של קורא מעכו (העולם הזה 1129): הנני אחד

לעצמו בשםם של אי לה שמתקראים בפיר "טועים"...

האן מתיאורתי-כפיים בכל מ ספונטניות, בכל מ קום ש מופיע שמו.

יש שם מופיעה רמותו של מנחם בגין? כי קולנוע, ברחוב, בא סימות, בשחיות ר עים, עת ידבר, עת יזעקו לשינוי המשי

טר, הפרוץ הקריאה מהלב: בגין, לשל סו"ל" התנועה הלאר

מית היתה נגדית ר חה בחיות נגדית ר רכשה את לבו של ה

נוער, גם זה טענה מן הדרר, שהאמין לשי קרים ומכיל את הנוער שאין לפסמו בשקרים.

ריימונד צדקה, יקנעם

מי אתה הקורא מעכו שהחלים כי יש לי הלחם בעליית הרות? אתה חושב על כל מה שאלתי כותב, מדוע הגי חושש לעיני את "ישר" אתה עלולה רק לזכות ברסם אצל מי שחלק כיום, עניין, פרסים.

אלהו רצבי, יפו

מה שקרה בשבוע שעבר במונרבי (העולם הזה 1131) הוא הוכחה חותכת כי הקורא מעכו צדק במכתבו. פלוגות סער, הפעילות בידיעת או כחוסר ידיעת הצמרת, מפונכות הרבה יותר ממנגנונים מסויים, המכוונים לי פחות על-ידי מי שעומד בראש.

קורא קבוע, חיפה

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

מקרה כזה, כאשר יובא לידיעתנו ותוכה אסירות, ינקטו בקשר אליו האמצעים הי"דרושים.

ליברמן, נציב בית-ד

בארץ-ישראל, תל-אביב

תכנית נהלל

הערבי, אין כל אפשרות לקלוט בישראל שלושה מיליון נים של עולים חדשים. כל אשר משטר נהלל יוכל לעשות, הוא לספק לעולים אלה מחנות או שיכונים, בתוספת קיום מינימלי עד ליום בו ירעמו התחתים ותשרוקנה הפצצות. מנין יבוא הכסף?

כיום מקיימים יהודי אמריקה בקושי את הישוב הוותיק בישראל, שהתרגל לחיות על השכונם. אם נביא לארץ עוד שלושה מיליוני אזרחים בלתי-קלוטים, פירוש הדבר שכל יהודי אמריקאי יצטרך לקיים יהודי אחד בישראל — נוסף על ההוצאות הכרוכות בכנין צבא המסוגל לכבוש חלקת-כל.

כל זה יצטרך להיעשות בניגוד לרצון הממשלה האמריקאית. כי השיגגות מעוניינת — בדיוק כמו מוסקבה — למשוך לצדה את הלאומיות הערבית ואת המתנה האדיר של עמי אפריקה ואסיה. האם תרשה ליהודי אמריקה לממן מלחמת-כיבוש, שתקיים גנדה את כל העולם הצבעוני?

לפני כמה ימים הכריז יהודי אמריקאי, מומני היגוי, "בנרברית", בגלויילב באוזני כתב ישראל לי: "אם תפרוץ מלחמה בין ארצות-הברית לבין ישראל, אני אלהם נגד ישראל!" אפשר להניח בשקט, שזו עמדת רוב יהודי אמריקה: הם אוהדים את ישראל, אך הם אזרחים אמריקאיים נאמנים.

זרם ההון היהודי, הזורם כיום מאמריקה לישראל, תלוי כולו בסעיף קטן של תקנות מסי-הכנסה האמריקאית. סעיף זה מתיר לנכות את התרומות למגבית היהודית המאוחדת מחשבון מסי-הכנסה. אם תבטל הממשלה האמריקאית סעיף קטן זה, יתמוטט המשטר הנוכחי בישראל. יחד עמו, תמוטט ההגנה השניה של תוכנית-נהלל.

ה עולם הערבי רגיש מאד כבר עתה לעליה היהודית, גם בלי פטופטיהם הפומביים של שמעון פרס ושות, הם יודעים כי תוספת של עולים לישראל פירושה, במצב הקיים, תוספת של חיילים לצה"ל. ובמרחב כולו יש כבוד רב מאד לצבא ההגנה לישראל. וגם האמונה ששם זה יכול להפוך בגלל לראשי-התיבות של צבא-התקפה לישראל.

לא ניכנס כאן לחישובים צבאיים. נניח לרגע כי צה"ל יצליח לשבור את העוצמה הצבאית המאוחדת של המרחב ולספח לישראל את כל השטחים הדרושים למימוש תוכנית-נהלל. האם תוכל ישראל להחזיק בהם אחרי מערכת-סיני, שגם אנשי נהלל היו אחראים לה, פינה צה"ל לא רק את השטח הנרחב של תציה-אי סיני, אלא גם את רצועת-עזה. מכל המלכות השלישית של דויד בן-גוריון, שהשתרעה "מזן ועד יוטבת", לא נשאר מאומה.

מה ממריץ את הוגי תוכנית-נהלל לחשוב, כי מדינה של חמישה מיליון נפש תוכל, בשנות השישים של המאה ה-20, לכבוש ולהחזיק שטחים אדירים, השייכים לעם אחר, מול האיום המוחשי של "מתנדבים" ומיליון סובייטיים, ומצור כספי אמריקאי? מנין יבוא ההון, הדי רוש לא רק כדי לבסס התישבות אדירה במדבר, חב, אלא גם כדי לקיים לאורך ימים צבא של מחציי-מיליון עד מיליון חיילים, שצטרך להגן על המלכות הנהללית מפני האיום הצבאי אי שם העולם בולד?

סופר אמריקאי שם פעם בפי קצין נאצי את הפסוק: "אנחנו כובשים את אירופה כמו שהזבובים כובשים את ניר-הזבובים!" חוששני שכיבוש המרחב, בידי אבירי תוכנית-נהלל, תהיה דומה לכיבוש זה. יהיה זה מישחק רולטה בגורלו של עם, מירון מטרופ אל התהום.

כ ל שדוש ההנחות של תוכנית-נהלל כוונות. הן מבוססות על מחשבה שטחית. הן מתמוטטות במשב הראשון של רוח הביקורת. אם כן, מדוע בכלל להתווכח עליהן? מדוע לא להתעלם מהן? תוכנית שאינה יכולה להתגשם — מה הסכנה שבה? הסכנה אינה חיצונית. היא פנימית. מי שדרר גל בתוכנית כזאת, מוכרח לנבש בארץ מושטר שיתאים לה. אם ישנו לקח אחד העובר לכל אורך ההיסטוריה, הריהו זה: מי ששם את פעמיו אל הדיכוי החיצוני, מתהיל תמיד בי דיכוי הפנימי.

מי שמאמין כי תפרוץ איפעם מלחמה טוטאלית בין ישראל לבין העולם הערבי המאוחד, אינו יכול לתת שיוויון זכויות לערבי ישראל. אין הוא לבטל את הממשל הצבאי. הוא צריך לחזק אותו. הוא ירצה להמריץ את הערבים להסתלק.

(המשך בעמוד 14)

כרגע אין המיליונים האלה מגלים כל חשק לעלות בהמוניהם לישראל. הם חושבים את עצמם לאמריקאים, לבריטים, לארגנטינים. הם יודעים כי עליה לישראל פירושה ירידה ברמת-המחיה.

האם כאמת מתאר לעצמו מישהו ברצינות כי מליונים אלה יעזבו את חייהם הנוחים ויעלו בהמוניהם לישראל, כדי לחיות כאן כמעברות עד למלחמת-הכיבוש הגדולה, בה יהיו הם את בשרי-התותחים — ויתיישבו לאי-חרמכן במדבר הסורי או בסמיטאות טריפד לי?

יתכן כי הוגי הרעיון הנהללי לוקחים בחשבון אפשרות אחרת: עלייתו של היטלר אמריקאי, שיואל בטובו לארוז



המועמד ?

את היהודים בחבילות ולשגרם לישראל. אם כן, הרי זו תקרה עגומה מאד. נניח לרגע כי אכן קיימת אפשרות לעליית פאשיוס אנטי-יהודי באמריקה. מנין הבטחון כי הוא יציע פתרון אחר לשאלת-היהודים מאשר הפתרון של אושחוי? מנין הבטחון כי מיליוני יהודים יצליחו לברוח או לישראל? ואם אמנם יברחו בעוני ובחוסר-כיל, מה יהיו או הסיכוי יים של תוכנית-נהלל?

אם המעצמה האדירה ביותר בעולם תהיה בידי צוררי יהודים, תהיה סכנת-חיים נשקפת למדינת-ישראל. לא זו בלבד שלא תוכל לצאת למלחמת-כיבוש עטורת-נצחון, אלא שעצם קיומה יועמד בספק. למזלנו, אנו יכולים להניח כי תקרה זו של הוגי תוכנית-נהלל לא תתממש.

כ ך התמוטטה ההגנה הראשונה של תוכנית. אולם נניח לרגע כי אין הדבר כך, שאמנם יגיעו לארץ שלושה מיליון יהודים במסגרת תוכנית כזאת, שעשרת השבטים יחזרו בחלליות מן הירח או מן המאדים. האם אז תהיה התוכנית ממשית יותר? כל עוד קיים מצב של מלחמה ונמשך המצור הכלכלי

אחד מירידי הרצה לא מכבר בפגישת-הסברה פנימית בנהלל. כשגמר להציג את התוכנית המעשית ורבת השלבים של ההשתלבות במרחב, קם בחור צעיר, קצין בצה"ל וקרוב משפחתו של אחד מגדולי המדינה. "כל אלה שטויות", קבע בתנועה של זילזול. "אנחנו נפתור את הבעיה בצורה הרבה יותר פשוטה. איננו זקוקים לשלום עם הערבים. להיפך, ולאזוני המסובים הנד-המים, פיתח תוכנית קצרה, נמרצת ומקסימה:

"בשנים הקרובות נביא לארץ עוד שלושה מיליון יהודים. אנחנו לא נקלוט אותם. פשוט נחזיק אותם בינתיים בכספי יהודי אמריקה. כבוא שעת-הכיבוש נפרוץ מן הגבולות המגוי חכים של המדינה ונכבוש שטח-אדמה שיספיק להתנחלות של עם בן חמישה מיליון נפש. כך תיפתר הבעיה אחת ולתמיד."

א היתה זאת פלישתה של איש אחד. רעיון זה מתהלך בארץ מזה כמה זמן בחוגים מסוימים, במסגרת פנימיות שלא-לפרסום. קשה לדעת באיזו מידה דוגי לים בו צעירי-מפא"י ברצינות, ובאיזו מידה זוכים רעיונות אלה לעידוד מלמעלה.

בשבוע שעבר קם דויד בן-גוריון והכריז: "תנו לנו עוד שני מיליון יהודים, ואנחנו נפיים את המלאכה!" הוא לא פירט איך, נפיים את המלאכה! אולם בהקשר לדבריו של אותו צעיר נהללי, נדמה שיש לדברים צליל ברור יותר.

לא חשוב מי הוגה ברעיון זה. מכיון שיסגנו, יש צורך להתמודד עמו. יש בו לפחות תכונה חיובית אחת: הוא הולך עד הסוף. יעזמת ההצהרות הרשמיות של מנהיגי המדינה, שלעולם אינן רואות את העתיד אלא מנקודת-הראות של צפרדע הקופץ מאירוע לאירוע, ניתן כאן חץ של כיוון ארוך-טוח. כמו הרעיון השמי, מתיימר גם רעיון אנטי-שמי זה להציג פתרון סופי.

דכן השאלה היא: האם זה רעיון מעשי? האם הוא אפשרי? האם הוא מוביל אל המטרה העומדת לנגד עיני הוגיו?

ת זכנית נהלל (אם מותר לקרוא לה כך, מבלי לחייב את שאר תושבי נהלל) מבוססת על שלוש הנחות יסודיות:

ראשית: שאפשר להביא לארץ בשנים הקרובות שלושה מיליון יהודים נוספים, **שנית:** שאפשר להחזיק שלושה מיליונים אלה על חשבון יהודי אמריקה, באין אפשרות לקלסם במדינה הקיימת. **שלישית:** שאפשר לכבוש שטחים נרחבים במרחב, ולהחזיק בהם לצמיתות.

אם שלוש ההנחות האלה נכונות, הרי זו באמת תוכנית מקסימה לגבי אנשים שאינם מאמינים בחשיבות המוסר ביחסים בין עמים. אולם אם גם אחת משלושתן אינה נכונה, מתמוטטת התוכנית כולה.

מענינה היא כי שלוש ההנחות מוכחות לחלוטין.

מנין ניקח שלושה מיליון יהודים? הם יכולים לבוא רק משני מקורות: או מן הגוש הסובייטי, או מן הגוש האמריקאי.

ישראל היא מדינה קפיטליסטית, והיא קשורה באופן הדוק עם המערץ הפוליטי והצבאי של המערב. הרעיון שהצמרת הסובייטית תתיר למיליוני יהודים סובייטיים ומזרח-אירופיים להגר למדינה עוינת, על מנת לחזקה ולהאדירה, נאיבי עד כדי גיחוך.

ישראל נמצאת במצב של מלחמה עם המדינות הערביות. כל עוד נמשך מצב זה, עליה של מיליונים תיראה לכל כצעד מלחמתי נגד הערבים. ברית-המועצות מקדישה את מיטב כוחותיה כדי להוכיח שהיא המשענת העיקרית של הלאומיות הערבית.

הרעיון כי הצמרת הסובייטית תשלח מיליוני יהודים לישראל במצב זה, הוא אבסורדי. אני מאמין כי עליה-רבתי מן הגוש הסובייטי אפשרית. אולם היא לא תבוא אלא אחרי שישראל תצליח להתקשר עם חלק מן העולם הערבי, ואחרי שתנקוט במדיניות חוץ של ניטראליזם חיובי. שתי ההנחות סותרות באופן קיצוני את תוכנית-נהלל.

על כן, בעלי תוכנית-נהלל אינם יכולים לקחת בחשבון ברצינות, במסגרת תוכניתם, את עליית היהודים מברית-המועצות. מנין יקחו את שלושת המיליונים?

ה אפשרות השניה היחידה היא עליית מיליונים מארצות-הברית וממדינות המערב. האם היא אפשרית?

דיין פרס ושות' עשויים להתמייס בקרוב עם פנחס לבון ושאר הוותיקים, אחרי שכל צד הגיע למסקנה שאין יכול להתגבר על הצד השני. לבון, שכושר-למחמתו מוגבל בגלל מצבו הבריאותי, השלים עם העובדה שאינו יכול לדכא סופית את נערי-החצר של ביג'ו, בעוד שאלה נאלצו להסיק, אחרי ניהול מערכת התעמולה בהסתדרות, כי עמדתו של לבון חזקה מדי מכדי שתוכל להתחסל בשלב הנוכחי. עמדתו של דיין נפגע בגלל העובדה שדווקא במקום שם השתתף היא במערכת הבחירות ונישא על כתפי ההמון המאורגן, נחלה מפא"י תבוסה בקלפי.

התפתחות אחרת במפא"י: הידוק הקשרים בין לבון ושרת, המקוה עדיין לחזור לכסא ראש-הממשלה במקרה שדויד בן-גוריון יאלץ בשנים הקרובות להוציא מידי את ההנה.

לא תהיה תוצאה חיובית לפעולות הדיפלומטיות של הממשלה בענין "איגוד טופט". מדינות המערב אינן נוטות להפעיל לחץ לטובת ישראל, מתוך טענה כי ממשלת ישראל אשמה בעצמה במצב בכך שעשתה מראש פירוטומ גדולה למסע האוניה, ובצורה זו העמידה את עבד אל-נאצר במצב שלא יכול היה לתת למיטען לעבור בתעלה, מבלי להיראות בעיני העולם הערבי כוותרן או כחלש. רוגז זה גרם גם להודעותיו העוקצניות של האמרשילד, שהכחיש כאילו הבטיח לבן-גוריון מעבר חופשי למיטענים ישראלים

העם

עיטוש בטחוני

"בתוקף סמכותי לפי סעיף 23(ד) לחוק חיקון דיני העונשין (בטחון המדינה) תשי"ז—1957, ובאישור ועדת החוץ והבטחון של הכנסת, מצווה הממשלה לאמור: נאומי ראש-הממשלה ומנהל משרד-הבטחון מוכרזים כעניינים סודיים לענין החוק ה"אמור".

חוק זה, בשינויי נוסח קלים, חוקק הש"בוע בישראל. אחרי שדויד בן-גוריון ושמעון פירוטומ דיברו על עלית המליונים, ואחרי ששנוריהם באמריקה הרעישו עולמות על העלייה, תוך השמעת הממשלה שהתירה את העלייה, בא עתה החוק להכריז על העלייה כעל סוד בטחוני שאסור לפרסם את פרטיו, אפילו הורשו עלידי הצנזורה הבטחונית של ישראל. על הביצוע מונה הצנזור הבטחוני. יתכן כי אין דרך אחרת לבלום את פיהם של ראשי המדינה. אולם לבדיחה העגומה יש לפחות שתי מסקנות חמורות ביותר: מדינת ישראל הודיעה עתה למעשה כי העלייה היא ענין בטחוני — ובזאת איש-

בור: סך-הכל היצוא הישראלי. כי פירסום זה הוא קנה-מידה היחיד, לפיו ש"כט האורח הישראלי את מצבה הכלכלי של מדינתו, עליו מצביעים שרי-הממשלה בגאווה כעל "התקדמות לקראת עצמאות כלכלית". בשנת הבחירות שמע האורח על בניית כור אטומי, מציאת מים בנגב. אין ספק כי ישמע גם על גידול חדשי עצום בייצוא הישראלי. הוא לא ידע כי יצוא זה הוא נטול כל ערך, וכי יאלץ לשלם סכומי-ענק עבור התענוג המפוקפק לשמוע על הגדלת יצוא זה.

דולאר שחור משחור. כלכלני הממ"שלה גוהגים באורח בכפפות של משי סטא-טיסטי, מרבים להשתמש במושגים מעורפלים כמו "יצוא סמוי", "ערך מוסף" ו"ערך מוח" לפי. הם מקיים כי האורח יתבלבל מול מושגים אלה, לא יוכל לחזור מבעד למשך העשן. אולם העובדות הפשוטות הן מדהימות. מעידות על ערכו האפסי של חלק מן היצוא הישראלי.

דוגמה מאלפת: לפי סיכומים מהמיגים מסתבר, כי יצוא משי מלאכותי עולה למדינה סכומי-ענק, בעוד שכדאותו מוטלת בספק. כי משרד-האוצר נאלץ לשלם 6,300 ל"י עבור כל דולאר-יצוא משי מלאכותי. המגווח בכל הפרשה: באותו סכום יכולה הממשלה לקבל בשוק השחור כ-2.5 דולאר. אילו קנתה הממשלה את דולאר-היצוא ממ"שי מלאכותי בשוק השחור, היתה חוסכת בכך 3,800 ל"י על כל דולאר. אולם הממ"שלה מעדיפה לשלם נאלי של 6,300 ל"י לדולאר, לפרסם כי חל גידול בייצוא הישראלי, תחת לגלות ברבים כי כל קשר בין מספרי היצוא הישראלי ובין המציאות הוא מקרי בהחלט.

כל מי שיתמוגג השנה מן המספרים על גידול היצוא הישראלי, חייב לזכור פרט קטן: את הגרעון מכסה משרד האוצר עלידי אינן פלציה או עלידי הוצאת כספים אלו מכיסו המדולדל של משלה-המסים הישראלי. בשני המקרים יתנקם הדבר בייצוא הריאלי של ישראל.

מנגנון

הלירה הסודית

"אירע נס", כתבו עתוני-הערב בתחילת חודש מאי. יוסף אמיר, סגן החשב הכללי במשרד-האוצר, איפשר תשלום משכורת ל"פקידי הממשלה ב"ב לחודש, לא ב"ב ל"חודש, כפי שהיה נהוג עד עתה". הנס של אמיר היה פרוזאי ביותר, הת"בטא בהחלפת שיטת-תשלום המשכורות. במ"קום לשלם את המשכורות בכסף מזומן, נתן בידי פקידי המחאות-סילוקין, אותן יכלו לפדות בבנק-הדואר בכל עת. חישובו המוצ"דק של אמיר: הפקידים לא יוציאו את כל הכסף מן הבנק בבת-אחת, יעשו זאת לשיעורין. על ידי כך רצתה הממשלה לל"כוד שני דובים בפלצור אחד:

- לשלם את המשכורות במשך כל החודש, תחת לעשות זאת ביום אחד.
- להקטין את התמרמרות הפקידים על פיגורים בתשלום המשכורות, דבר הגראה לה חשוב למדי בשנת-הבחירות.

היחידים שהכירו מנסיונם את טעם הנס החדש היו היבואנים הגדולים, ספקיה הרא"שים של הממשלה. מזה חמש שנים משלמת להם הממשלה עבור שירותיהם בהמחאות-סילוקין, מוכנה לקבל המחאות אלו תמורת המיסים השונים שהם חייבים לה. בין הי"בואנים הגדולים, הפכו המחאות-סילוקין לכסף העובר לסוחר.

אולם שר"ב מצע-הפרסומת של אמיר עלה בהפסדה של הממשלה. כי הפירסום הרחב, שנתנו עתוני-הערב לכל הבציה הפעוטה, עורר את השאלה שלא זכתה כלל לטיפול ציבורי קודם לכן: מדוע מעדיפה הממשלה להשתמש בשיטה זו, בה הוציאה כבר כ-60 מיליון ל"י נוספות, אינה מעונינת בהדפסת שטרי-כסף רגילים? הסיבות הברורות:

- שיטת תשלום זו אינה נתונה לפיקוח הכנסת או בנק ישראל. שר-האוצר יכול להוציא המחאות-סילוקין בכל כמות העולה על דעתו. קשה להניח כי מישוהו יסרב לקבל המחאות אלו, בעיקר כיון שערכן אינו נופל מערך הכסף.
- בצורה זו יכול משרד האוצר לעקוף את פעולות בנק ישראל, אשר רק הוא רשאי להדפיס שטרות נוספים, והמנגנון לכל הגדלה מלאכותית של מחזור-המטבע.
- יצירת סוג כסף זה מאפשרת לממש"לה לסטות מהחלטות הכנסת, לקנות מצרכים ושירותים מעל לתחומי הכסף המוקצב לה לפי התקציבים הרשמיים.

כך עוקפת הממשלה את שארית החוקים



"בתוקף סמכותה לפי סעיף 23(ד) לפי חוקי דיני העונשין (בטחון המדינה), מצווה בזה הממשלה: "ענייני העליה מוכרזים כעניינים סודיים..."

בתעלה. גם האמרשילד טוען כי הפירסומת המתגרה של ישראל בעניין זה הפרה את המצב הקודם.

מושבר חרף מאיים על תעשיית הטכסטיל הישראלית. נסיונם של בעלי-הון אירופיים לפתוח שני בתי-חרושת ענקיים לטכסטיל ביי"ר אל, עלול להביא את יצרני הטכסטיל המקומיים לצעדים קיצוניים, כדי להניא את הממשלה מלתמוך בהשקעת הון זו. טענתם של היצרנים המקומיים: השוק הישראלי הרווה מכריח אותם לצמצם את העבודה בבתי-החרושת הקיימים, בעוד שבחוץ לארץ אין הענות מספקת לתוצרת המקומית. הקמת שני בתי-החרושתו החדשים, בעלי תפוקה הקרובה למחצית התפוקה הקיימת, תביא לקפאון כללי של הענף.

מיהו ציבורית צפויה מביב העלאת השאלה "מיהו ספרדי?". בעקבות סכסוכים פנימיים במוסדות העדה הספרדית בירושלים, עלול הרב הראשי הספרדי יצחק נט"ס להופיע בעצמו בבית-המשפט כדי לחוות דעה על השאלה "מיהו ספרדי?". קבוע עלידי כך מי רשאי ליהנות מהשתתפות במוסדות הצדקה של העדה.

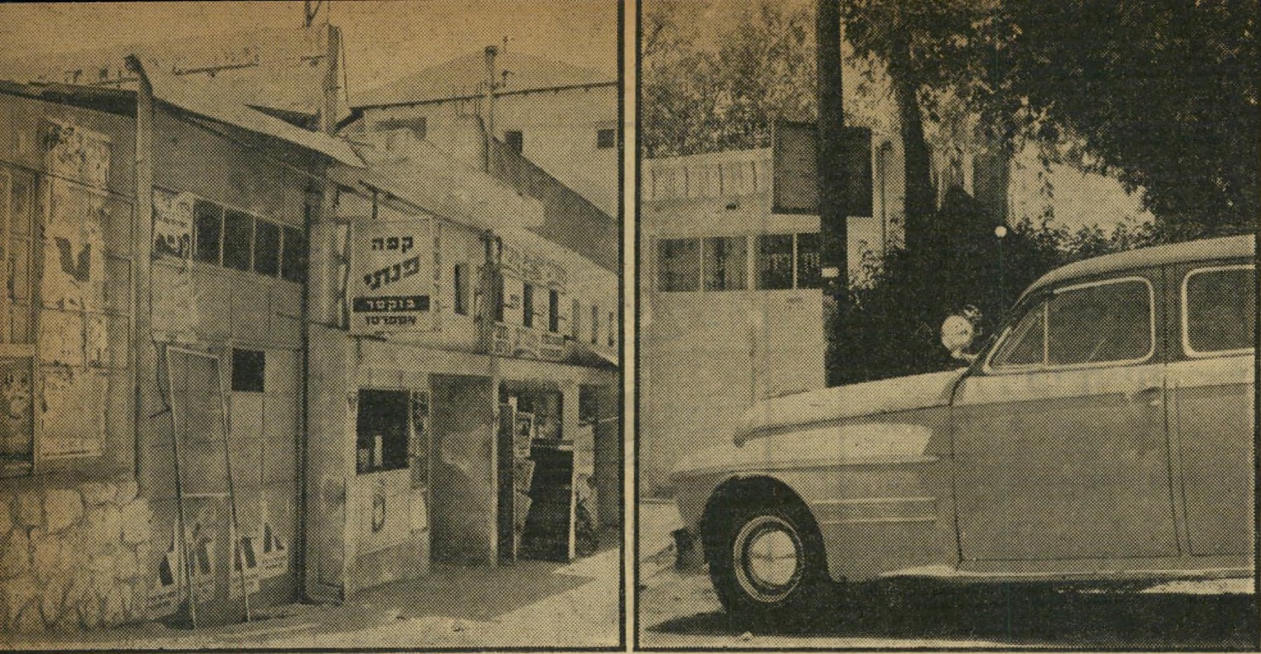
צפה להתפוצצות בתנועת הצמחונים והטבעונים. נסיון של חוגי מפא"י בתנועה, בראשות ח"כ ישראל גורי, להשתלט על הוועד המרכזי של התנועה, תביא לתסיסה פנימית בין הסניפים המרכזיים. צעירי התנועה, המתנג"דים להשתלטות זו בכל תוקף, עשויים לפצלה מבפנים.

חברת סיגריות האמריקאית, קנט", המייצרת סיגריות בעלות פילטר מסוג מיוחד, עומדת לפתוח בארץ בית-חרושת שייצר סיגריות מסוג זה, עבור השוק האירופאי.

המשק

כפפות של משי מלאכותי

כל חבר קופת-חולים מכיר את החוק הי"רפואי הפשוט: שימוש מרובה בפנצילין מחליש את כוחה של התרופה. חוק זה קיים גם בתחום כלכלת המדינה. במשך שנים הרבתה הממשלה להציף את האורח בסט"טיסטיקות ומסכרים מדומים. גרמה לכך ש"איבד את הענין בהם. זה הוא, ללא ספק, מצב אידיאלי לממשלה, המשתדלת להסתות את פעולותיה הכלכליות מן הציבור. אולם ישנו מספר אחד המענין את הצי"



הכלכליים לריסון ירידת ערך הכסף, מאמתת בפעולות אלו את העובדה הידועה: היא הפכה לגורם האינפלציוני ביותר במשק הישראלי. הוכחה נוספת לכך נמצאת בפירסום, שמהיגורו אינה מוטלת בספק: בשבוע שעבר פורסם דו"ח בנק ישראל, גם נגיד הבנק הממשלתי דויד ("דוליק") הורוביץ, האשים את הממשלה, ראה בה גורם אינפלציוני ראשי בישראל.

נוער

רצח בסכין מטבח

הרחבה שלפני בניין בית-הספר של מושב חרדי המתה מתלמידים. היתה זו שעת הפסקת האוכל הארוכה, והילדים התרוצצו בחצר, ציפו לחלוקת סגלי הקקאו החמים. אף לא אחד מהילדים לא שם לב לנוער המגודל, בעל מראה הפנים הילדותי, ששיחק לבדו בכדורגומי במרחק לא רב מהם. הנער, סעדיה סאלח (11), שכונה בפי כל המשוגע של הכפר, לא היה תלמיד בית-הספר. הוא מעולם לא למד, כי היה מפגר בשכלו מילדות וחולה במחלת הנפילה.

דקות מספר קודם לכן החזיר סעדיה את שתי הפרות של הוריו הממעה שבדרך לכפר דניאל, ליד בית הקברות. הוא יצא למרעה כמנהגו לפנות בוקר, חזר אחרי שעות אחדות, כדי שיספיק להגיע לבית הספר לעת ההפסקה וחלוקת האוכל. אולם באותו בוקר לא זכה סעדיה להנות מהארוחה. בעודו משליך את הכדור לגובה ותופי שו בידי הארוכות, ניגש אליו אחד התלמידים, משה לגבס (13) תלמיד כיתה ו', קלט את הכדור המעופף ונמלט אתו. סעדיה מיהר אחרי השודד, תפש אותו והשניים התלו מתקטיטים.

התלמידים שהבחינו בהם מיהרו אל המנהל צבי שירמן בצעקות. המנהל, המנהל, משה והמשוגע מרביצים. שירמן שרע כי יגיע רים עלולים להיות מסוכנים בשעת תיגרה, מיהר הוציא, הפריד בין הניצים, חזר לבית הספר. אולם סעדיה שנעלב לא יותר על פעולת האלגומלי. הוא רץ לעבר הבית הקרוב ביותר לבית הספר, בית הוריו של משה. כנתנו היתה להביע, כתמיד, את מחאתו על העול שבבית-שבת בבית הפוגע בו. משה עצמו מיהר לרוץ אחריה.

עבור בוכק, המישה גרוש. מה ש התרחש בתוך הבית, אילו נכנסו השנים בריצה, אין איש יודע בדיוק. דקות אחדות אחרי כן יצא משה מן הבית ובידו סכין אולם מגואלת כולה בדם. הוא גראה שקט, אולם כאשר ניסה אחד המתישבים שערב במקרה ברחוב, להתקרב אליו, החל להשיל תולל, איים על כולם. אנשים נוספים שהגיעו לשמע צעקות הילדים, הצליחו לבסוף להתגבר עליו ולהחזיקו עד שבאה המשטרה לקחתו.

שתי משפחות ישבו השבוע בחדיד ישיבת אבילים. משפחת לגבס, שהיתה מסוכסכת עם משפחת הנרצח עוד קודם לכן, לא יצאה מפח ביתה מחשש נקמה. איש מאנשי המושב לא בא לבקרם. כולם נהרו לביתה של משפחת סאלח. ליד עוגות ובקבוקי משקה



שוטר שומר עין משפחת לגבס חמישה גרוש כושר

חקפה של בוקסר

יש לי בעל אידיוט!?

בחוף, הוביק מביקימודעות על קיר בית-הקפה שלט של תיאטרון שהכריז: "השד יודע"

חינוך

למי צילצלו הסרפונים

לפני שלושה חודשים הודרך ח"כ יוסף אלמוגי את תא הסטודנטים של מפא"י לקראת הבחירות האישיות להסתדרות הסטודנטים, הציע להם לפרסם רשימת-מועמדים מפלגתית. חברי מפלגתו הצעירים של אלמוגי קיבלו את הצעתו, הפיצו רשימת מועמדים אנונימית, עובדה זו שימשה גורם עיקרי להאשמת מפא"י, לביטול הבחירות באשמת ניסיון לזייפן. כי הבחירות להסתדרות הסטודנטים, שנודעו להיות אישיות, הפכו עקב מעשה תא הסטודנטים של מפא"י לבחירות מפלגתיות.

השבוע נערכו בחירות שניות. אנחנו בטוחים כי מפא"י לא תוציא הפעם רשימת מומלצים ולא תזייף את הבחירות. אמר אשר ויינר (22), המזכיר הממושקף של תא הנוער-חרות.

היתה זו שעות מרה. כי תא הסטודנטים העשיר של מפא"י הוציא שוב רשימת מועמדים-מפלגתית, אך הפעם העדיף לשלוח אותה בדואר, ישר לבתיהם של הסטודנטים. בצורה זו הפיצה מפא"י את רשימת מומלציה, ואיש לא יכול היה לטעון כי עשתה זאת ליד הקלפיות. פרט חשוב נוסף, שדומה היה בזיפו לבחירות שנפסלו: גם הפעם לא טרח איש מטעם תא מפא"י לחתום על הרשימה.

נקמה ליד הקלפי. בבחירות אלו נתגלה חיזוי גדול: הקמתו של גוש בלתי מפלגתי, שחבריו התלכדו יחד ופירסמו את שמותיהם בצחא. סיפר יוזם הרעיון, אלי שמיד (21): "ישבתי כמשקיף בהסתדרות הסטודנטים, כשועדת-הפעולה דנה על הצעת שבייתה נגד העלאת שכר-הלימוד. כאשר סיכמו נציגי המפלגות את החלטותיהם, קמו כולם, פנו לסלפונים לבקש אישור לעמדתם ממזכירי-מפלגותיהם בירושלים. נדהמנו מן עובדה זו, החלטנו לנסות להרכיב רשימה בלתי מפלגתית."

התוצאות היו מדהימות. אף על פי שהותקפו בכרוזים מיוחדים עלידי מפא"י, נאשמו עלידי חרות כי הם מהמים רשימה מוסווית של מפא"י, זכו הבלתי-מפלגתיים להצלחה גדולה. מתוך כמאה צירים מן הפקולטה למדעי הרוח והחברה נבחרו כששים בלתי מפלגתיים. בפקולטה למדעי-הטבע היתה הצלחה בלתי-מפלגתית גדולה עוד יותר. רק מפא"י, חרות והצ"כ שמרו על עמדתיהם.

השני העיקרי התבטא בירידת מפא"י מרוב 60%, למפלגת-מיעוט בעלת 20% מן הקולות. תא מפא"י איבד את השליטה על הסתדרות הסטודנטים. שליטה זו תעבור לידי הבלתי-מפלגתיים, שיבחרו כנראה כ"יו"ר את אלכסנדר ("יאנו") יובסקי (24) (המשך בעמוד 6)

* כפי שגילה בשעתו העולם הזה (1120).
** טה"כ הצירים בוועידת הסתדרות הסטודנטים: 170. מתוכם הבלתי-מפלגתיים: 60. מועדי הרוח והחברה וכ"כ 60 בפקולטה למדעי-הטבע.

משרדו ומכוניתו של שפירא

כנופיית שודדים, כמו בסרט גאנגסטרים הוליבודי, עם וילה שכורה ברמת-גן

בית-הקפה שלו וחור הביתה, הוא נעצר על ידי המשטרה. כשהובא, מלחה משמר של בלשים מוויינים בתת-מקלעים למשטרת מחוז תל-אביב, הוא פגש שם חבורה גדולה של אנשים, שלדברי המשטרה היו צריכים להיות מוכרים לו. היתה זו חבורה מזורה ביותר. היא כללה מלבד בוקסר גם חמש נשים, מהן אחת שכרסה בין שיניה, וכעשרה גברים נוספים בני כל העדות. אלה הואשמו על ידי המשטרה בהשתייכות לנופיית גנבים, מאורגנת בשיטות כנופיות בינלאומיות במיטב המסורת האירופית" שתכננה, ביצעה, שיחקה ומכרה הפצים גנובים, מתכשרים ועד למצרכי הלבשה.

היה זה יכול חדש של המדור המרכזי לבילוש ועיקוב — מחלקה מיוחדת שהוקמה לאחרונה, ואשר בשבועות הקצרים של קיומה, היתה אחראית לגילוי שפע מקרי השוד והפשע, אשר פורסמו בתקופה האחרונה.

תמונה מסרט גאנגסטרים. כאשר הובא לבנין משטרת המחוז השופט יהודה טרייבניש, להוצאת פקודות המעצר נגד החשודים בהשתייכות לנופייה, ציירה ה"משטרה בפניו תמונת כנופייה כפי שרואים אותה רק בסרטי גאנגסטרים הוליבודיים. לדברי המשטרה היה בוקסר מתכנן פריצות, יחד עם מתחך היריות משה שפירא — קב"לן רמתי-יצחקי ותיק, בעל נכסים ומכונית פרטית מהדרת — ועם פרוץ ידוע. לרשות הכנופייה עמדה וילה שכורה ברמת-יצחק, שנשכרה על ידי אחת הנשים בחבורה, אלא שבוקסר שילם עבורה את דמי-השכירות.

באותה דירה עסקו אנשי הכנופייה, לדברי המשטרה, בנות, סמים משכרים, משחקי קלפים ותכנון פריצות וגניבות. לרשותם עמדה חבורת פורצים מובחרת, וחוליה נוספת של מתחכים אשר היו מביאים את הסחורה לידי סוחרים קבועים בירושלים וביופו. לדברי אנשי מדור-הבילוש היתה כנופייה זו אחראית כמעט לכל הגניבות וההתפרצויות, אשר אירעו באזור רמת-גן, בשנתיים האחרונות.

הסימן — ורידים ברגלים. שעה שחמישה-עשר אנשי הכנופייה — (אשה אחת שוחררה בגלל הריונה) — בילו בכלא, המשיכה אשתו של בוקסר לנהל את בית-הקפה של בעלה, בו נמצא גם דוכן למכירת כרטיסים למקומות-בידור. אמרה היא על מעצרו בעלה: "אם היה אדם פיקח לא היה נופל לבוך הזה, אבל מה לעשות והוא טיפש. הוא אדם פשוט, לא יודע מה זה שטר ומה זה כסף, הילחה כסף לכל אחד ולכל אחד שבא חתם על שטר. תמיד צעקתי עליו: מה אתה חותם לכל אחי, יש עוד אנשים ברמת-יצחק, שילכו אליהם. וככה הפילו אותו בפח."

"אני באמת אשתו. אבל אם בעלי התעסק בדברים כאלה כמו שהמשטרה מספרת אז אני צריכה לשבת בסבריה ולא לעבוד כמו חמור מהבוקר עד הערב. אני 24 שנה בארץ ועוד לא ראיתי את טבריה. אפילו אני יודעת איפה זה. עוד לא הייתי בשוויץ ולא בנהריה. מה שאני יודעת, שאנחנו עובדים מהבוקר עד 12 בלילה, בלי שבת וחג, והרי רידיים ברגלים שלי הם הסימנים הטובים לזה."

יש לנו שני ילדים, בת בגיל 10 וילד בן 16. העתונים כתבו שיש לנו וילה. אני יודעת מה זה וילה? בחיים שלי לא הייתי בוילה. אבל מה אני יכולה לעשות אם

כיבדו כולם, לפי מנהג בני תימן, את זכרו של המת.

אף על פי שסעדיה היה מפגר בשכלו, וקשה היה להבין את דבריו, חבבו אותו כל אנשי המושב. סיפר אחד מהם, עולה חדש, שבא לחייד לפני חודשים מספר: "הוא היה ילד שקט. מעולם לא ראיתי אותו אף פעם מכה מישהו. לכל היותר היה חוטף לפעמים מאחד הילדים כובע ודורש חמישה גרוש כופר לפני שהחזיר את הכובע". משה לעומת זאת היה ידוע לכולם כילד קשה, שתמיד היה מתקוטט עם שאר הילדים. שבוע לפני הרצח דרש מנהל בית הספר להעביר את הנער למוסד למופרעים. איש לא שם לב לדבריו.

השבוע עמד אחי הנרצח לפנות לבית-החור לים בצריפין, לדרוש בחזרה סכום של 200 לירות שהפקידה המשפחה כדמי-קדימה על חשבון אשפוזו של סעדיה. "הרופאים אמרו שיש לו תקוה", הסביר האח. "הסכנו כל פרוטה בשביל להכניס אותו לבית החולים. עכשיו אנחנו יכולים לקחת את הכסף בחזרה."

פשעים

הגיוק של בוקסר

על קירות בית-הקפה של מיכאל בוקסר, ברחוב ירושלים ברמת-יצחק, היו מודבקות מודעות התיאטרון שהציג את המחזה הכל אדם יש גיוק. אבל איש לא ידע מה היה הגיוק של מיכאל בוקסר. מיכאל היה יליד אוקראינה. בילדותו, עברו הוריו לפולין, כשפרצה המלחמה התגייס לצבא הפולני, הגיע יחד עם יחידתו של הגנרל קומפנסקי לארץ-ישראל בשנת 1941.

בארץ ערק בוקסר מוצבא, נשא לו אשה, אחרי-כך התגייס לבריגדה העברית בדרגת סמל, נלחם בחזית איטליה, נפצע קשה בבטן וברגליו בקרב המפורסם של מונטקאסינו. הוא הפך אז לנכה בשיעור 66 אחוז. מאז תה תקופה שארף למיכאל שני דברים — הרגל לשימוש בסמים וסכום כסף גדול שקיבל כפיצוי. כפיצוי ניתנה לו גם קטנה נה צבאית לניהול. כאשר הסתיימה המלחמה חזר בוקסר לרמת-יצחק, מקום מגוריו אשר תו, פתח מסעדה קטנה. מאז לא עזב את המקום.

המסעדה הקטנה של בוקסר עברה במקום המקום. לבסוף הקים הוא את קפה פינתי ברחוב המרכזי של רמת-יצחק. היה זה קיוסק ומסעדה, אליהם צורך אולם גדול למשחקי הזארד וביליארד.

הרמות מאחורי הרמות. קפה פינתי של בוקסר שימש כמרכז לסוג מסוים של אורחים באזור. ביחוד היו מרבים לבקר בו תושבי המעברות והשיכונים שהוקמו בסביבה. אורחים קבועים אחרים כבית-הקפה, היו אנשי המשטרה והפקחים העירוניים, שהיו באים מדי-פעם לאסור שחקני-קלפים במקום, או להחרים דוכן שהקים בוקסר שלא כחוק. קטטות ועשרויות היו תופעה קבועה בקפה. אף על פי כן לא שער איש ממכריו הרבים של בוקסר, שהיה פעיל תנועת החרות במקום. כי מאחורי דמותו של האדם הפשוט ומר-הנפש מסתתרת דמות של גאנגסטר.

אולם השבוע גילתה המשטרה דמות נוספת זו. ביום החמישי, בשעה 12 בלילה, כאשר מיכאל בוקסר סיים את עבודתו כי

מרוקו היא, שלא תעמודנה בודדות במערכה המשפטית הצפויה להן. כל המושב, בתמיכתם של מושבי הסביבה, יעמוד מאחוריהם. קבע מזכיר מבטחים, איש מ שבמנוחה אבי רהם צבי (34): "הייתי רוצה לראות מה היו האנשים, שהחליטו להעמיד את השנים למשפט, עושים במקרה שדבר כזה היה קורה להם."

יום זליזה ליד הטלפון. כשחלה אבי רהם בן החודש, בנם הבכור של חגניה ומרים (25) אסולין, צפו ההורים לראות כי צד תפתח מחלתו לפני שהזעיקו את הרופא. אולם מצבו של התינוק הלך והחמיר. מאחר שבמבטחים מבקר הרופא רק שלוש פעמים בשבוע, נשלח קרוב-משפחה לטלפן לקיבוץ גבולות, שם מתגורר הרופא ראובן ברנשטיין. שלוש פעמים באותו יום טלפנו לגבולות, אולם התשובה היחידה היתה: "הרופא יצא, איש אינו יודע לאן". אחרי-הצהרים מת התינוק, מבלי שאיש יכול היה להושיע. שוב החלה פרשה של צל-צולים לרופא, שנמשכה כל אותו הלילה והיום שלמחרת. הרופא לא הגיע.

את האור הזרוק לקבורת התינוק, נתן הרב המקומי שמעון חקרט (40). הרב נזף בהורים שישובו מייללים ליד גופת התינוק. "למה אתם מחזיקים אותו? הוא לא ישוב לתחייה אם תחזיקו אותו בבית". ההורים נכנעו, התירו לרב ולמספר אנשים המספלים בענייני הקבורה במקום לקחת את הילד לקבורה. בעזרתם של השכנים נוחמו ההורים הצעירים, השקיעו את יגונם בעבודה מאומצת במשקם. איש מהם לא העלה על דעתו כי החוק מחייב שרופא מוסמך יבדוק את הגופה, יתן רשיון לקברה.

במקום רופא, וזכרונות. שלושה ימים אחרי מותו של בן משפחת אסולין, חלתה גם בתם הקטנה בת החצי שנה של שמעון (35) ומסעודה (22) תמסות. גם יפה השחר-חורת, בתם השלישית של בני הזוג מעולי מרוקו, כמו אביהם בן החודש, לקחה באדיבות. היא דמעה והשתעלה וגופה כוסה בפצעים. החובש אברהם אקורי (38), מוסיב שב ישע הסמוך, שבדק את הילדה, קבע שיש להזמין מיד את הרופא מגבולות. הרופא בא, רשם תרופות והלך. למחרת הורע מצבה של הילדה.

יעקוב תמסות (28), אחי האב הגר באותו בית, נשלח לטלפן לרופא. אחרי שהסביר את המצב, סירב הרופא לשמוע ממנו דבר נוסף. "לך תביא לי את החובש. רק אתו אדבר", אמר הרופא לתוך השופרת. יעקוב הסכים מיד. "בסדר", אמר לרופא, "אני רץ מיד לקרוא לחובש, אבל תחכה בבקשה ליד הטלפון. הוא גר במושב ישע".

"כשנכנסתי יחד עם החובש לתוך בניי המזכירות", סיפר יעקוב, "לא היה איש מה עבר השני של הטלפון. צעקתי וצעקתי אבל איש לא ענה. מהמזכירות של גבולות ענו כי הרופא איננו בחדרו". הם הציעו ליעקוב לפנות לרופא מגיירם. אחרי שהשיג את הקשר הטלפוני לגיירם התברר לו כי גם שם הרופא איננו.

יעקוב נזכר כי גם לרופאים הוטרנריים



אם כהן

איך לגייס ילדה שאיננה

(המשך מעמוד 5)
שעמד זמנית בראש הסתדרות הסטודנטים בימי השביתה, שהוא אמנם ציוני-פללי אך ניהל את הבחירות בהגינות מכסימלית. הסטודנטים, הרגוים על גציגי תא מפא"י עקב גידתם בשביתה נגד העלאת שכר-הלימוד, ביטאו את עמדתם בעזרת פתקאות קלפיות.

דרכי-חיים

איה בתי?

מרים כהן (30) רכנה על שתיל סלק-הסוכר בשדה מושב ביטחה ומעיניה זלגו הדמעות. "למה נתתי אותה? הייתי צריכה לתחוק אותה יותר חזק, או לא היו לוקי חים את הילדה ממני". חברותיה של מרים נזו זה בראשיהן. לא היה אדם אחד במור שב, שלא ידע על פרשת העלמה של רחל הקטנה, בתם של שוקר והב כהן ואשתו מרים.

שלושה ילדים היו לבני הזוג כשעלו מתי מן לפני עשר שנים. מיד ביום הראשון, כאשר באו למחנה בעין-שמר, חלתה רחל בת השנה וחצי והאחות במקום צייתה על האם להביא את הילדה לרופא. זה בדק את התינוקת ושלח את האם לרופא אחר במקום. הרופא השני שלח את מרים להביא את פנקס המוון של הקטנה. "אמרת לי שיתן לי את הקטנה, ואך יחד אתה להביא את הפנקס", ספרה מרים, אבל הוא לא רצה לתת לי את הילדה."

כשחזרה מרים יחד עם בעלה אחרי חצי שעה, נדהמה להיחכך כי הילדה נעלמה. הרי פא הרגע אותה: "שלחתי את התינוקת לטיי פול בבית החולים בפרדס חנה". הוא אף רשם לה משהו על גבי פתקיני, אולם מרים לא ידעה לקרוא. היא שמה את הפתק במטפחתה והלכה. למחרת חזרה - יום יום היתה באה, ניצבת מתחת לחלוננו של הרי פא, בוכה ומבקשת שיחזירו לה את בתה. **מה יהיה עם הצבא?** לאחר מספר ימים הסביר לה הרופא כי הילדה נמסרה לאישפוז בבית החולים בפרדס חנה ורק שם אפשר יהיה למצוא אותה. מרים לקחה את בעלה ונסעה לפרדס חנה. שם הראו לה ילדה אחת, אמרו כי זו בתה. "ראיתי תיכף שזו לא הבת שלי", סיפרה השבוע בבכי האם אובדת-העצות. "אמרת לי להם שאני רוצה את הילדה שלי וכי זאת לא הילדה שלי. הם שלחו אותי למחנה בי ושם אמרו שבכלל לא מכירים ילדה בשם רחל".

מרים שבה למחנה א. כאן ציפתה לה הפתעה נוספת. אותה ילדה בשם רחל, שהרי או לה לראשונה, כבר לא היתה במקום. "שלחתי אותה חזרה אליך לעין-שמר", אמרו לה אנשי המוסד. הזוג המיואש חזר לעין שמר, חיפש בין כל הילדים, אולם לא גילה את בתו הקטנה. האב רץ אל מנהל המחנה, שנסע יחד אתו לבקר בבתי-החולים של חיפה וצריפין, לא גילה כל סימן לבתו.

כחצי שנה התרוצץ האב יחד עם המנהל ולבדו בבתי חולים ובמוסדות לטיפול ביל-דים בכל הארץ, אולם לא גילה כל סימן לרחל הקטנה. גם כאשר הועברה המשפחה למושב ביטחה, שליד כביש הרעב, לא הפסיקו את החיפושים והיו כותבים מפעם לפעם למנהל המחנה, שואלים לתוצאות החיפושים.

בינתיים ילדה מרים עוד ששה ילדים, אוי למ מאננת עדיין להשלים עם אבדן בתה, שכיום היא כבת 11. "מה נעשה כשיבוא הזמן שלה ללכת לצבא ויבואו אלינו לבקש אותה?" מקשה האם, "מה נגיד להם או, איך נסביר להם שהיא פשוט נעלמה?"

השבוע פתח ליד המשפחה, מזכיר מפא"י במקום, בהסתערות מחודשת, שלח לעתונות מכתבים ותזכירים. "אולי זה יעזור אחרי כל כך הרבה שנים", ממללת מרים בחוסר-אמון.

בריאות

מוות ללא אישור

במושב הספר מבטחים, השוכן בנגב הדרומי-מערבי, לא חסרות דאגות מעולם. כשעלו המתישבים למקום ב-1950, חששו שהאדמה הצחיחה לא תצמיח דבר. כיום, כשהמקום פורה, הדאגה העקרית היא שלא יבואו מסתננים מרצועת עזה, ויאספו בלי לה את פרי עמלם של המתישבים. השבוע הושבתה מנוחתם של שניים מתישבים, על ידי דאגה בלתי-צפויה נוספת. חגניה אסולין (28) ושמעון תמסות (35) ציפו שהדואר-הנע יביא להם הומנה לבית-המשפט כשהוא-שבע. האשמה: קבורה בלתי-חוקית. נחמתן היחידה של שתי המשפחות מעולות

סקידים! תלמידים!
הרשמו עוד היום לקורס קיץ ל"קצרות" עברית ו/או אנגלית (שני חודשים, פעמים בשבוע) ב"אלפון גרני" (GREGG). המנהל: ה. בריקסא (קמפינסקי). תלמידי, רחוב גורדון 5. הצלחה מוכפחת!

פנסיון מלא לילדים
משפחה שעזבה את הקיבוץ, ה"אשה גננת ואחות מוסמכת, מעוניינת לקבל ילדיים לפנסיון מלא ב-51/2 ל"י ליום. אפשר גם עד שעה 4 אחר הצהריים. דירה מרווחת, חצר גדולה ומגרש משחקים עירוני. רמת החייל, רחוב ו' 13 (מקודם: ד"ר גריין) אוטובוס מ"תלמידי: מ"ס 20 מגרדינה; מ"ס 40 מהתחנה המרכזית.

לאחר הצלחה עצומה בעולם: לראשונה בישראל
"SEX APPEAL 60"
טבעת האושר
האמצעי האידיאלי לגבר ולאשה
להשיג בבתי מרקחת ובבימ"ס לתמרוקים
המפיץ הכללי: תלמידי, טל. 64340, ת"ד 1533



הוא צעיר
ופיקח. מחפש
תמורה מלאה
לכספו ודואג לכך
כי יקבלנה אל נכון.

מזבן מאליו:

נלסון הוא מעשן!

1956



משפחה שכונה תמורת
לאחר תנחומים ודברי תורה —



חורים שכונים אסולין
— קבורה ללא תעודת מוות

להקת האורגים

THE WEAVERS



הצגות בכורה
★ 14-15 ביוני
תליאביב,
גן בית
ציוני אמריקה
★ מכירת הכרטיסים החלה

כרכי "העולם הזה" 1956

מספר חובל של כרכי "העולם הזה" משנת 1956 נמצא למכירה לפנות, בכתב, לצבי רובינפלד, תליאביב, שכונת הרבנות מס' 8.

שרות אביב
ואהיר!

על פזגד יכולים לסמוך!

יש מושג ברפואה רגילה. הוא התקשר עם אורים, ביקש את הרופא החטרינו. אבל גם הרופא החטרינו לא נמצא.

אח אהרן רפי (23), נשאר במזכירות כדי להשיג את הרופא. במשך השעה הבאה ניסה רפי עשר פעמים להשיג את הרופא מגבולות ולא הצליח. גם לו הצליח לא היה לכך ערך, כי יפה הקטנה הוציאה באותה שעה את נשמתה. "הלכתי לרב שלנו", סיפר רפי קוב, "ואמרתי לו שיבוא, כי זו כבר עבודה שלו". הרב בא עם שני אנשי החברה קדישא במקום, לקח את הילדה לקבורה.

עשרה ימים אחר שנקברו התינוקות, הרפי פיע במושב גיפ מסטרת. ראשי שתי המשיחות הוזמנו לחקירה במסטרת אופקים. שם הסוכר להם כי אסור היה לקבור את הילדים ללא אישור של רופא ורשיון ממשד הבריאות. אחרי שהאבות טענו כי לא ידעו על כך, הודיע להם החוקר כי יהיה עליהם לחזור על אותו סיפור, בפני השופט.

אישור מות על פתק, מתישבי מבי טחים זכרו את השעור בחוק הישראלי, כאשר הרגיש משפחת בן-אבן כי אבי המשיחה בן ה-13 נוסה למות. בני המשפחה מיהרו להודיע על כך לוועד המושב, כדי שידאג לכל הסידורים שהחוק הישראלי מחייב. זה היה בערב שבת, ומניין אנשים בא לביטול של הגוסס כדי לקרוא תהילים ולעודד את הקרובים.

למחרת בבוקר טילפנו ממבטחים לגבולות כדי להזמין את הרופא. ממזכירות גבולות הודיעו, כי הרופא התורן הוא הד"ר יעקוב גוטמן, מקיבוץ אורים. שלוש שעות לאחר שהתקשרו עם אורים הגיע הרופא. הוא נכנס לביתו של בן-אבן, העיף מבט בחולה, קבע מיד כי אין מה לעשות עוד. החולה מת.

המדריך החברתי רפי לוי (28), ביקש מהי רופא למלא טופס של תעודת מות. טפסים כאלה לא היו בידי הרופא. הוא לקח פיסת נייר, רשם עליה כי שלמה בן אבן אמנם מת. עם פתק זה ביד נסעו למחרת לכאר שבע המזכיר אברהם צבי וחבר הוועד ניסים אש"ר, כדי להסדיר במשרד הבריאות את רשיון הקבורה.

אלא ששם ציפתה להם אכזבה. הפקידה העיפה מבט באישור שנתן הרופא. החזירה אותו מיד. "זה לא שמה שום דבר", התברר כי הרופא היה חייב למלא טופס מיוחד, יינים.

השבוע ציפו גם בני משפחת בן-אבן לכי קור מסטרת. בעיני החוק הם היו עכרי יינים.

רק ועדת-חקירה ציבורית עשויה לטהר את

מזה זמן רב לא עוררה מערכת-ביקורת עתונאית תגובה כה נמרצת ומיידית כפי שקרה השבוע, אחרי פירסומם של העולם הזה (1131) וכמה עתונים יומיים, על הסוף השחור של ועדת-העשור.

בגלוי ובסתר, היכו הגילויים גלים במעגלים הולכים ומתרחבים. בזריות מפתיעה ורצויה, הורה סגן מנהל משרד ראש-הממשלה לחברת עשור הפרטית לחול מלהשתמש, לצורך ביונס פרטי, בסמל הדומה להפליא לסמל העשור הממלכתי.

באותה שעה, נשלחו משלחות נרגשות לאיתן מערכות העתונים שהחלו בפירסומים, תבעו מן העורכים במפגעי — תוך שימוש בשמותיהם של ראשי המדינה — להפסיק את הגילויים. מישוה "התעניין" נעשה במערכת הארץ, גרם להפסקת סידרת המאמרים על פרשת העשור. בשני עתוני-הערב הופסקו החקירות — ולא הופיעה מילה אחת — אחרי התערבות מגבוחה. רק חרות פירסם סידרה מאלפת — והשיג סקופ בכמה פרטים שהיו ידועים לתריסר עתונאים אחרים, שקיבלו הוראות לשטשם.

אולם קשה היה להשתיק את הפרשה. ח"כ הצ"כ שמחה בבה הגיש שאילתה מפורטת, שהסתמכה על הגילויים שפורסמו. אחד מעובדי ועדת-העשור, הטוען כי יש בידי הווכחות על איסורים ממאירים בהוצאת כספים, הודיע על פנייתו למבקר המדינה.

השבוע הופיעו סדי קולק ואלוף-משנה-בדימוס דויד גיב במסיבת הסברה פומבית, ניסו לפאר את הצלחותיהם מבלי לענות על ההאשמות החמורות. על אף נסיון-ההשתקה הנרחב, תוך שימוש בכל האמצעים העומדים לרשות המנגנון רבי-הכספים, נראו ראשי העשור כאילו בוער הכובע על ראשם.

כל מלה — בול!

הראש העיקרי בבעירה זו היה ראשו של אלוף-משנה דויד גיב, לשעבר חקיקן. על ראשו יצא כובע אורחלי, אולם הסיפור החל דווקא בכובע צבאי.

השבוע יצא המרצע מן השק, אחרי ששמר בן בקפדנות במשך שנתיים וחצי. או היה דויד גיב ראש פיקוד-ההדרכה (פה"ד) מזה ארבע שנים, אחרי קאריירה מזוהרת שהביאה אותו מדרגת סגן-משנה באמצע מלחמת-העצמאות, לדרגת אלוף-משנה.

אחד ההישגים החיוביים של מיבצע-סניני היה שפיתח קרב בני-נוער מסוימים את חובבות הבולאות. הפקחים מבין צעירים אלה הבינו לפתע כי תחביב זה טומן בחובו רווחים עצומים — ביחוד כאשר ישנה הזדמנות להטביע על בולים אלה את החותמת של שלטונות הכיבוש בעזה ובסיני. הודות לנסיגתו המהירה של דויד בן-גוריון, הפכו חותמות אלה ליקרות-מצויאות.

בין אותם שנדבקו בחובבות זו, היה דויד גיב. גורל אכזר מצע בעדו מלהגיע אל קו האש עם הכוחות הלוחמים, דבר שמנע בעדו מלהגיע בין הראשונים גם אל משרד-הדואר הכבושים, בעלי החותמות היקרות.

הודע למען החייל דאג לחיילי-צורף אלה, שלא יקופחו לעומת חבריהם בעלי-המזל, שהגיעו אל הקרב. על כן הדפיס הועד מעטפות מיוחדות, אותן החתים בחותמות אזורי-הכיבוש. הן נועדו לחלוקה בין החיילים הפשוטים — מעטפה לכל חייל, ערך המעטפות האלה הגיע זמנית עד ל-30 לירות, ושבעת הבהלה הגדולה לבולים אלה, הן העשירו כמה אנשים בארץ.

המעטפות הועברו לחלוקה בין החיילים באמצעות הפיקודים. ברגע הראשון לא הרגיש גיב באוצר שהתגלגל גם דרך הפיקוד שלו, ושנשלח בינתיים ליחידות הפה"ד. אך במהרה הרגיש שהחמץ הזדמנות. כאדמיניסטרטור מוכשר, ידע כי לעולם לא מאוחר. לכן שלח את אחד מפקודיו אל המחנות, אסף את המעטפות והחזירן לידי עצמו. מן הסתם הרגיש בעתל הנגרם למעטפות על-ידי חלוקתן לידיים שאינן יודעות לעצרכן.

היתה זאת קליעה לבול. בידי גיב התכרזו 700 מעטפות — שערך הגיע, זמנית, כדי מאה מונים מערך הקובץ, הסתכם בלמעלה מעשרת אלפים ל"ל. העובדה שערך זה נלקח מחיילים שהיו כפופים למרותו, רק החמירה את המעשה.

אולם לא כל הנוגעים בדבר הסכימו לתחביבו של מי שהיה עתיד להיות מראגן תערוכת התחביב. במחנה אחד סירבו להחזיר את המעטפות, העבירו תלונה בצינורות המיסמכים. נפתחה חקירה, וגיב היה צפוי למשפט.

עד להעמדתו לדון, מונה גיב כאחראי לצעדה. כקצין-אג"ם שלו מינה — זו הפעם הראשונה בתולדות צה"ל — אזרח. היה זה אריה אפרת, לשעבר סגנו בצה"ל, שעתידי היה להיות סגנו בועדת-העשור — ומנהל החברה הפרטית עשור, שהתכוננה לשים את ידה על הביונס הממלכתי שהופקע לצרכים פרטיים.

אחרי הצעדה המשך גיב בעדויו הבטוחים ונסע לצעדה בהולנד, כליתי צמוד למשלחת הצועדים. לאור הסיפורים שהושמעו לאחראי-מכן בקשר עם נוהלי מסע זה, העלולים לפתוח פתח ללונות שפתיים, כדאי היה שועדת-החקירה, החייבת לקום, צריכה להתעניין גם בפרטי פרשה זו.

רק לאחר חודשים חמייים המשפט על תחביב הבולים. בית-המשפט, בהרכב שלושה אלוף-משנה, מצא את גיב אשם. הוא נידון לקנס של 700 ל"ל — לירה על כל מעטפה שנמצאה ברשותו — ולהדחתו משורות צה"ל. סעיף אחרון זה הומתק על-ידי הרמטכ"ל דאג, משה דיין, מהדחה להעברה לתפקיד אחר.

בעישה כלפי מעלה

אלה לא בנקד נמצא תפקיד מתאים אחר לאלוף-משנה שנמצא אשם בעבירה כזאת. וזוהי דוקא הסיבה לעלייתו המסחררת של אלוף-משנה גיב מאז.

היה צורך למצוא לו באופן דחוף עיסוק מחוץ לשורות צה"ל, וכאלוף-משנה הוא זכאי — בהתאם לסעיף מזור ביותר בתקנון השירות של המדינה — לתפקיד בעל אותה דרגה לפחות בשטח האזרחי, ללא מיכר.

בשטח זה נוצר במדינת ישראל נוהל משונה: אדם העובר עבירה, מקבל אמנם בעישה, אולם בדרך כלל כלפי מעלה. קאריירות מזהירות אחדות היו מבוססות על הנחה זו — שרוצים להיפטר מאדם שבגלל עבירה הפך לבלתי-יגוי, והדרך הנאותה ביותר להיפטר ממנו היא עלייתו בדרגה במקום אחר.

פעמיים, לאחרונה, נודעו הצעירים נוכח פרשות של עבריינים או חשודים שהפכו לבעלי תפקידים חשובים: שליחותם הלאומית של מרכזי קרר, הנאשם ברצח ובשוד לפני השליחות, וכוונתו של צבי בן-אפרים, שהפך גובר צרייתי אילת אחרי שנחשד במעילות בתפקיד דומה בצפת.

שום אדם מתקדם לא ירצה בחיטול אפשרויות הקיום של אדם שעבר עבירה. תמיד צריכה להיות לעבירה, שרצה את עונתו, ההזדמנות להיטיב את דרכו ולהתחיל את דרך חייו מחדש. אולם מכאן רחוקה הצעדה עד להתיכח אדם, שהייתו בעבירה מסוג זה, לאחרי על תקציב של מיליוני לירות מקופת הציבור. וזה בדיוק מה שקרה לאלוף-משנה גיב.

במשך כמה חודשים ישב גיב בחדר בבית ברחוב מנדלי בתל-אביב ואירגן את גיוס התדרים לתזרים לקראת הזרם הגדול (שלא בא אמנם לשנת העשור, אך לעומת זאת הגיע אחרי שנמרה שנת-העשור). הוא הצטיין בתפקיד זה בכשורה הארגוני הרגיל. ואז באה ההזדמנות הגדולה.

אחרי ריב אישי בין הארכי-שנורר מאיר וייסגל לבין מפקד מחוז ירושלים, יעקוב פרי (פרולוב), אדם שהצטיין בכל תפקידיו במלחמה ובימי שלום, ושהושאל על-ידי צה"ל לועדה, נשארה משרת מנהל ועדת-העשור העולמית פנויה. הורגש מחסור חמור בממלא מקום. מישוה המליץ על גיב בפני השנורר הגדול. לוייסגל לא היה זמן לבחון את האיש, כי כרגיל היה נתון בין שני נסועות בעולם. מיד אחרי מניווי של גיב היה וייסגל ברקיע השביעי — במטוס בדרכו לגולה הדתיה. הוא הספיק בקושי להציג את אך לפני חברי העובדים.

אולם האיש שהוכנס בצורה כה מקרית לענין, לא התכוון להיות אורח זמני. הוא שם את ידו על העשור, הפך אותו לענינו הפרטי — במובן הטוב הרע של המונח. כמארגן,



צייר גרינברג (שמאל) ומשפחתו בתערוכת הפננת ברחוב

העולם. חברת סרטים צרפתית אף שלחה משלחת מיוחדת לארץ, כדי לרכוש את זכויות ההסרטה לסרט, שביוסס על סיפורו של איצקוביץ.

היה זה סיפור גדול לכל הדעות. אלא שהעוקץ בו היה, השאי לא יכול היה להוכיח אם הוא אמיתי או פרי דמיונו של איצקוביץ בלבד. איצקוביץ היה בעל עבר פלילי לפני שערך מאיתו. גם בעת פרסום ספרו עדיין היה תלוי ועומד נגדו משפט בעוון גנבת מכונית. בסיפור עצמו היו פריטים מוזרים רבים. איצקוביץ בן ה-28, זכר בדקויות רבה פרטים, שאירעו לו או התרחשו בסביבתו, בהיותו בן תשע, בגיל בו הופרד מהוריו בבוקראשט. לא היו לו כל מיסמכים או תעודות על הקורות אותה, מבד מספר מדקיות סתמיות וכרטיס זי"ה, ע"שם טוני נלסון, מלגיון הורים הצרפתי. במשך כל הסיפור הוא לא הזכיר אפי לו פעם אחת את הוזהו או שמו של האיש שהיה אחראי לרצח הוריו, וששימש אחר כך, בהיותו כבן 50, רב-סמל קרבי בלגיון הורים.

אך שכל החשדות לא הורידו את ערך הסיפור עצמו. אמר השבוע אחד מכתבי החוק, שהגיע כסוף כסף גיב, תמורת הוכחת לראיון את איצקוביץ: "לא חשוב אם הסיפור אמת או לא הוא שוה את הכסף אפילו רק בגלל הדמיון שלו."

דרכי אדם

תערוכת האדם הפרטי

מאות המוזמנים שבאו לסכם פתיחת תערוכת אדם אנוש במוזיאון לאמנות מודרנית בחיפה הופתעו: על המדרכה ממול המור יאון הצטופפו עשרות אנשים סביב לתעי רוכת יחיד שנפתחה גם היא באותה שעה בדיוק. ההבדל בין שתי התערוכות היה שתמונותיה של הראשונה נתלו בכבוד רב באולמות בנין-הפאר של עירית חיפה, בעוד שתמונות התערוכה השניה הושענו על קיר חזיתו של הבית השכן.

לכל צופה שהבין אידיש או פולנית היה אלעזר גרינברג (47) נאמן לחזור בפעם המאה על ההסבר אשר כלל את כל טענותיו נגד ההלת המוזיאון.

לאנשים שלא הבינו את שפתו הצביע על שלט שחור, שכתובת לבנה עליו קבעה: "באופן שיטתי אין מאפשרים להציג את תמונותי בתערוכות כלליות."

הצגת תמונות — בחשאי. באמצעות אשתו אבגניה (47) ובתו אלה (19), חילת וחברת להקת החי"ל, הסביר גרינברג כי מאז עלה מפולין לפני 10 שנים, ניסה ללא הצלחה להציג את פרי בוערתו בתערוכה כות-הציור הרבות שנערכו בחיפה. הצייר המתגורר בקרית-מוצקין הסמוכה לחיפה, הביא את עבודותיו לכל תערוכה שנפתחה בעיר, אולם מנהל המוזיאון הדי"ר חיים שוף, היה דוחה אותו בכל פעם.

לפני כחודשים קיבל גרינברג, כאשר הצייר רים בארץ, הזמנה לשלוח את תמונותיו לתערוכת אדם אנוש במוזיאון חיפה. הוא שלח מיד שני ציורים. אחד של שני אנשים נושאים פצוע פצוע על רקע של עיר בוערת, והשני כושי יושב בידיים פשוטות וחיוך רחב ושני ילדים, כושי ולבן רצים לקראתו. גרינברג ציפה לקבל כנהוג את התזמנה לפי תיחת התערוכה. הוא אמנם קיבל הזמנה לפי תיחת, בציורה הודעה כי ציוריו שלו לא יוצגו שם.

לא היום, אתמול. הפעם כבר לא אכנעו הכרזו הצייר, שכקיבל את מכתבו של מנהל המוזיאון. הוא החליט לקיים תערוכה פרטית משלו, כדי להפגין בפני אזי (החשד בעמוד 12)

במדינה

הסקופ הגדול

אחד הסיפורים הסנסציוניים ביותר שהתפרסמו בשבועות האחרונים בארץ היה סיפור שהודפס לפני כשבועיים בידעות אחרונות, אודות איש חילהים הישראלי, שערך מאני תו באירופה כדי לנקום ברוצח הוריו. כאשר נתנו עורכי ידעות אחרונות כותרת בעמוד הראשון לסיפור המיושן, ששלו האחרון — משפטו של החייל שחזר לארץ — התרחש לפני שנתיים, הם לא ידעו בעצמם את עצמתו של הסיפור שנפל לידם.

אליהו איצקוביץ, שבני משפחתו נספו במחנה-ריכוז אחרי שנשלחו לשם על ידי מפקד משמר הברזל ברומניה, נאמר באותה ידיעה, גילה כי האיש האחראי למשלוח הוריו למחנה-הריכוז, משרת בלגיון-הורים הצרפתי. כחייל צה"ל ביקש העברה לחיל-הים. ערק מאיתו באיטליה, התגייס ללגיון-הורים הצרפתי, לחם במלחמת הוודוסין, פגש שם את רוצח הוריו, רצחו בשעת קרב מבלי שאיש ירגיש בכך. מאוחר יותר חזר איצקוביץ לארץ, הועמד לדין על עריקות, הצליח לשכנע את שופטיו להתחשב במטרת עריקותו, נידון רק לשלושה חודשי מאסר.

תמורת סיפור אישי, 500 לירות.

הסיפור שפורסם בידעות אחרונות הועבר על ידי סוכנויות שלגרפיות לתוך-לארץ, וזה דוקא בצרפת להדים בלתי-משוערים. העתה גות הצרפתית היתה מעוניינת בסיפור סנסציוני, על רצח מתוך נקמה, שבוצע בשורות הבלגיון. כבר למחרת קיבלו כתבי העתונות הצרפתית בארץ הוראה למצוא את האיש, לשלוח סיפורים מלאים אודותיו.

הידיעה על כך הגיעה גם לידיעות אחרות. נות, שאחד מכתביה, אראל גינאי, משמש גם ככתבו של פראנסואר הצרפתי ביש-ראל, מערכת העתון הועמדה מיד על רגליה, החליטה למצוא את האיש שהיה מבוקש אותה שעה על ידי כתבי-החוק בישראל.

ארבעה כתבים עסקו במשך חמישה ימים בחיפושים נמרצים אחרי האיש, לבסוף מצאו אותו בדירה בת חדר אחד בנחלת-יצחק.

למרות היותו מחוסר-עבודה לא התלהב איצקוביץ לחזור באוני העתונות, תמורת כסף, על הסיפור שסיפר לכית-המשפט.

הצבאי הוא דחה את רם אורן, כתב ידיעות אחרונות, סירב למסור לו את הסיפור. אולם מערכת ידיעות אחרונות לא נכנעה.

משלחת מורכבת מאראל גינאי, ראש המעי רכת דב יודקובסקי ורם אורן, חזרה אל איצקוביץ, הציעה לו שוב הצעות קוטמות. ליתר בטחון הומוק לארוחה במסעדה.

כטוב-ליבו ביין, הסכים למכור סיפור אקסי קלוסיבי, תמורת 200 לירות דמי-קיימה.

במקום מסמכים, מודליות. מה שי אירע אחר-כך דמה למבצע צבאי חשאי.

איצקוביץ ורם אורן, כתב ידיעות אחרונות שלקח ממנו את הסיפור, התפרשו ונסעו עם משמרי-אש לפנסיון בחיפה, נרשמו שם בשמות בדויים. כשהיה נדמה להם, כי כתבי החוק מתחקים על עקבותיהם, העבירו את מקום מגוריהם למלון אחר בכפר-שמריהו.

בניתיים מכר ידיעות אחרונות את זכויות הפירסום של הסיפור בחוף-לארץ לפראנסואר הצרפתי, לפי ההסכם קיבל ידיעות אחרונות 50 אחוז מהסכומים שגבה פראנסואר, שלם מזה לאיצקוביץ עצמו 25 אחוז, שהסתכמו בשבוע הראשון בסכום שהתקרב לאלף לירות.

הסנפור הסנסציוני וזה להדים בכל רחבי

האווירה העכורה אשר נוצרה מסביב לפרשות ועדת העשור וירשיה הפרטיים

מיהו ניב זה?

לו אלפי מטבעות, אותן הגדיר כ"רזרבה". הוא לא ידע להסביר לשם מה רזרבה רזרבה לועדה שאינה קיימת עוד.

הצליח לא כמעט. אולם ועדת העשור הפכה למעשה לרכושם הפרטי של ניב וקבוצת אנשי שלומי, אותם החזיר בהדרגה לכל העמדות החשובות, תוך סילוק כל האנשים בעמדות המפתח.

למה גרם משטרו האישי של ניב — זוהי פרשה שרק ועדת-חקירה, שתשקוד שבועות ארוכים על החומר, תוכל לברר לחלוטין. אולם גם מה שידוע עתה, דיו כדי להפוך את פרשת העשור לשערורייה ציבורית חמורה.

365 לילה וילה

ה מטבעות היו שימושיות מאד למימון הוצאות הועדה. היתה זאת אורגיה של ה ביובז כספים, שלא היתה כדוגמתה אפילו במדינת ישראל.

יתכן כי רוב הפריטים של אורגיה פנטסטית זו, מעין 365 לילה, לא יודעו לעולם רבבים. אולם מה שידוע, מספיק כדי להמם. ועדת העשור הוציאה כמיליון וחצי ל"י על מינהל ופרסומת לעצמה. 66 פקידים במישרות מלאות ועשרות רבות של עובדים זמניים קיבלו משכורות. היה ידוע כי חבריו של ניב יכלו תמיד להשיג אצלו כמה ימי עבודה בתקופת חופשתם משרות אחר, כדי להגדיל את תקציבם האישי.

יו"ם העצמות בשנה שעברה עלה לבדו 776.694 ל"י, מבלי לחשב את הוצאות הרשויות

מטבע עובר לסוחר

ט די קולק ידע תמיד את ערך המטבע — הוא אספן חתיק של מטבעות ישנות. לכן, כאשר בא יועץ אנגלי וסיפר כי בשנת ההכרזה של המלכה אליזבת השנייה הוטבעו מטבעות זכרון מיוחדות, שערךן בשוק עלה בהרבה על ערכן הנומינלי, עלה מיד בדעתו של טדי הרעיון להטביע את רעיון העשור על מטבעות.

כך הפך המומחה לכולים למומחה למטבעות. בכל מדינה מסודרת, ענין הטבעת המטבעות, כמו הדפסת הבולים, הוא ענין המובטח בנוהל ממלכתי קפדני ביותר, מבוצע בידי שרות



ניב מדבר, טדי מקשיב

טדי מדבר, ניב מקשיב

מתחבב בולים, דרך תחביב מטבעות, דרך תערוכת תחביב, להשתלמות בבריטיה הגדולה ושירה פרטית של "היו זמנים..."

מיוחד של מומחים. אולם בשכרון העשור של וייסגל ושות' נשכחו כל הכללים האלה. קבוצה של צעירים, שלא היה לה שום מושג בעניני הליכים כספיים, הפכה פתאום לבנק פרטי, ששלט על שניים וחצי מיליון ל"י מטבעות ומדליונים.

קודם כל נתעוררה שאלת ההכנסות. בנק ישראל הוציא את המטבע בערכה הנקוב — חמש ל"י. ועדת העשור מכרה אותה ב-10 ל"י. הרווח הנקי מעסקה זו: 5 ל"י, פחות הוצאות עמילות.

תחילה הבינו אפילו ניב ושות' כי לגבי רוח זה חל הכלל: "אל תגע בכסף זה!" למען השם הטוב של העשור, הוחלט לחפש מטרה נעלה להוצאת הכסף. כונסו ועדות ציבוריות כדי לדון בכך בכבוד ראש. הוכרכו מועדוני יעוץ, מעבדות ומטרות נשגבות דומות.

אך לפתע נשתתק הדיון. כי לפתע הבין ניב כי פילנטרופיה זו אינה במקומה. לא היה כדאי להוציא מתחת ידיים סכום אדיר כזה, שבא כגשם ברכה, חופשי מהגבלות תקציביות. רק 100 אלף ל"י הוקדשו למטרות המוצהרות. שאר הכסף הוכנס פשוט לסעיף ההכנסות, כהכנסות רגילות אחרות של העשור — וכך נוצר הפלא הכלכלי של העשור שביסה, כביכול, בעצמו כמעט את מחצית הוצאותיו. היה זה כאילו הצמידו את השרות הבולאי למשרד החינוך, ומשרד זה היה מודיע שהוא מכסה את הוצאותיו.

היתה בכך רמאות כפולה. כי האורח שילם, בגדר מיסוי האורחים, את כל התקציב הרשמי של העשור, בסכום של ארבעה וחצי מיליון ל"י. והנה הוציאו מכסי האורחים כמעט שניים וחצי מיליון ל"י נוספות על ידי מכירת מטבעות ומדליונים. האורח שילם, אפוא, בשביל העשור פעמיים — סכום כולל של שבעה מיליון ל"י.

מבקר המדינה, שהתעניין בעניני המטבעות, גילה כי ראשי הועדה חילקו לעצמם 2000 מטבעות רגילים ו-100 מטבעות בליטוש מיוחד — שערבם יחד מגיע ל-21,800 ל"י. סגן המנהל, שלקח לעצמו 220 מטבעות (והוכרח על ידי המבקר להחזיר את רובן ולשלם בעד היתרה), לא היה יוצא דופן, אם כי הפריז בהשחאה לאחרים.

האפתעה באה בסוף. בהיסח הדעת גי'ה ניב, אחרי פירוק ועדת העשור, כי עוד נשארו

האפתעה באה בסוף. בהיסח הדעת גי'ה ניב, אחרי פירוק ועדת העשור, כי עוד נשארו

האפתעה באה בסוף. בהיסח הדעת גי'ה ניב, אחרי פירוק ועדת העשור, כי עוד נשארו

האפתעה באה בסוף. בהיסח הדעת גי'ה ניב, אחרי פירוק ועדת העשור, כי עוד נשארו

האפתעה באה בסוף. בהיסח הדעת גי'ה ניב, אחרי פירוק ועדת העשור, כי עוד נשארו

האפתעה באה בסוף. בהיסח הדעת גי'ה ניב, אחרי פירוק ועדת העשור, כי עוד נשארו

האפתעה באה בסוף. בהיסח הדעת גי'ה ניב, אחרי פירוק ועדת העשור, כי עוד נשארו

האפתעה באה בסוף. בהיסח הדעת גי'ה ניב, אחרי פירוק ועדת העשור, כי עוד נשארו

האפתעה באה בסוף. בהיסח הדעת גי'ה ניב, אחרי פירוק ועדת העשור, כי עוד נשארו

ניבו של שמיר

בין החוצאות הצנועות ביותר של שנת העשור היתה הוצאה של למעלה מאלף ל"י לסופר הדגול משה שמיר (במקרה גם חבר המועצה הציבורית המצומצמת של המשך בעמוד 12)

מה דעתך על הגבר הישראלי כמחזר? - נשי ישראל עונות

אתם גברים,



היילת וולפוביץ
בסדר: בני 25 ומעלה

העיקרית: חוסרי אכזריות, חוסרי נימוס, רכלנות. כמי
עט כל הנשאלות תודו שהבעיה ממרידה אותן מאד.
אם קוראות אחרות של "העולם הזה" חפצות
להביע אף הן דעה על שאלה מאלפת זו - הן מוזי
מנות לעשות זאת בכתב, בתוספת תצלום, כמובן.

מה דעתך על הגבר הישראלי - כמחזר? זו
השאלה שהוצגה עדיידי אביבה סמך, כתבת "העולם
הזה", למאות נשים ישראליות בנות כל השכבות
והגילים. התמונה היתה עגומה: למעלה מ-85% מכל
הנשאלות הביעו דעה שלילית ביותר. התלונה



עקרת בית פאפודה
מבטוטה, כמו שהם

בחורה. המבוגרים יותר בסדר: למדו כבר
להתחשב קצת, ולהתנהג: להדליק סיגריה,
לדאוג לכסא בשבילה, לפעמים אפילו לשלוח
פרחים. אני אוהבת מאד לקבל פרחים, אני
חושבת שכל בחורה אוהבת זאת, אבל רק
מעטים נוהגים לעשות זאת.

★ ★ ★
תמר אהרונ, ילידת הארץ, 24,
נשואה, פקידה (לא היתה בחוץ
לארץ):

"הבחורים שלנו אינם משתדלים לחזר,
הייתי אומרת שהם ממהרים להשיג את
המטרה הסופית. אם הבחורה מסרבת להם
במשך 3-2 פגישות, לא יפגשו אתה יותר.
חסרה להם גינטלמניות וכל שמץ רומנטי
סיות. אבל אם כבר הולכים, קבוע עם
בחורה, או הם דוקא נאמנים. בדרך כלל
יש להם יד רחבה ואינם מרכלים."

★ ★ ★
לאה פאפולה, ילידת הארץ, 30,
נשואה, עקרת בית (לא היתה
בחוץ לארץ):

"הם כנים, גלוי לב, טמפרמנטים ומעני-
ינים. אני מבטוטה מהם כמו שהם."

★ ★ ★
מרים טופלסקי, ילידת הארץ,
22, נשואה, משפטנית (לא היתה
בחוץ לארץ):

"לא היה מניק להם להיות קצת יותר
מעודנים ופחות ציניים. הם מחוספסים וחס-
רי אכזריות. כאשר הייתי צעירה יותר, זה
לא הפריע לי. לולא הייתי נשואה, הייתי
בדאי סובלת עכשיו מחוסר הרוך והגינטל-
מניות שלהם. אבל עוד בנעורי הפריע לי
כי לא יכולתי אף פעם לשתוח, באמת עם
הבחורים. הם לא השתדלו לעניין אותי בשיר-
חם, דיברו תמיד רק על תוכניותיהם לע-
תיד ועל הקאריירה. כאשר רציתי לדבר על
עניינים, ברומי של וולס, על אידיאליים, על
ספרות, על תיאטרון, יכולתי לשתוח על
זאת רק עם חברותי. הם משעממים בדרך
כלל. אני קוראת להם גרוניקים."

★ ★ ★
דינה מרקוביץ, ילידת הארץ,
28, רווקה, כימאית (לא היתה בי-
חוץ לארץ):

"אפשר בהחלט לומר כי ישנו מכנה משותף
תף לבחורים שלנו, בלי הבדל גיל, חינוך
או רמה תרבותית: לדעתי מגרעתם העיקרית
רית היא, כל אינם יודעים להיות חברים.
הם חסרי לבביות וגיולירי, שחצנים, מחשי-
בים ואדישים. אינם עקבים במעשיהם ה-
טובים. מתקבל הרושם שאינם מוכנים לע-
שות טובה איוו שהיא, מבלי לקבל תמורה.
כמחזרים הם חסרי בטחון, ומחפשים על כך
באדישות מעושה. מצפים שהבחורה תחזר
אחריהם ותשעשע אותם בשיחה. שכבה מסר-
יימת בהחלט בונה את כל היחסים על עני-
ני מישהו, ונוסף לזאת, ללא כל התחייבויות.
פוסחים על כל גורם רומנטי בחיזור. רובם
מחוסרי כל גינטלמניות, מוכנים בקלות לגבול
את פיהם על חשבון הבחורה. והכל מתחיל
ומסתכם אצלם במילה נוי."

★ ★ ★
ליזי גוטפריד, ילידת אוסטריה,
30, רווקה, ציירת:

"התנהגותם כלפי בחורה תלויה לדעתי
ברמתם התרבותית. אך בדרך כלל הבחור
שלנו פחות מסובך ויותר הגון מבחור
אירופי. לעומת זאת חסר לו ליטוש חברתי,
עדינות ואכזריות. יש בהם מידה רבה של
פרובינציאליות וילדותיות."

★ ★ ★
פאולה קרני, ילידת פולין, 29,
רווקה, פקידה:
"התנהגותם תלויה באישיותה של הב-

זימרה ארנת, ילידת הארץ, זמד
רת, רווקה:

"אמנות החיזור, במובנה היפה והרצוי,
כמעט ואינה בנמצא בארץ. הבחורים שלנו
אינם מחזרים, אלא מתרועעים סביב הבחור
רה, ונוקטים בשיטה: אינך רוצה - לא
צריך. לדעתי קשורה תופעה זאת בהעדר
של נימוסים גם בשטח יחיים אחרים. היה
רצוי, אולי, לשלב את מושגי הנימוסים
והאכזריות בתוכנית לימודים של בתי הספר,
ובהורן של תנועות הנוער."

★ ★ ★
עליזה עזר, ילידת הארץ, קופי-
מטוקאית, רווקה, 28:

"They can do better than that -
ובכלל, איפה הפרחים?"

★ ★ ★
אלישבע מיכאלי, ילידת הארץ,
שחקנית "הבימה", 30:

"אולי יש בהם משהו, אבל לא נודמן לי
לגלות את זה. היה לי רק פעם אחת מחזר
אידיאלי מבני הארץ. פגשתי אותו אחרי
שחזר ממסע השתלמות בחוץ לארץ. ..."

★ ★ ★
אילנה בן-שאול, 23, ילידת הא-
רץ, נשואה, מורה:

"חסרים אצלנו הגינטלים המקובלים של
חיזור. לי באופן אישי זה לא הפריע, ייתכן
מפני שפשוט הרגלתי לכן, ואולי מפני
שלי נראה החיזור השאבלוני, כפי שהוא
נהוג בחוץ לארץ, כמגונן.
לעומת זאת, מפריע ואפילו מרגיז חוסר
הנימוס מצד הבחורים שנתקלים בו בארץ
לעיתים קרובות מדי. סצינה כזאת למשל:
זוג ממתין לאוטובוס. הם משוחחים בלי
בביות, ונראה שהוא מגלה ענין בה. אבל
כאשר נעצר האוטובוס לפניהם, הבחור בדי-
רך כלל אינו נוהן לבחורה להיכנס ראשונה,
אלא נדחק לאוטובוס מבלי להסתכל עליה,
כאילו לא היתה קיימת. לא חשוב במקרה זה
אם הוא מחזר אחריה או לא - עצם
העובדה שהוא עומד עם בחורה, מחייבת
אותו להראות לה יחס מעודן, וקצת אכזרי."

★ ★ ★
יונה גלעד, ילידת הארץ, 21,
מדריכה:

"מושג החיזור כמעט ואינו קיים אצלנו.
רב הבחורים דוגלים בפילוסופיה חיים קלוי-
קלה, משהו כעין "אכל ושתה כי מחר
נמות". הם חסרי סבלנות, בוער להם, ואינם
מוכנים לבזבז זמן לריק. זאת אומרת:
לחזר, להשתדל להראות ענין.

לגבי בחורה נוצר מעין מעגל קסמים,
הייתי אומרת. אני מתכנתת לזאת, שהם לא
רק שאינם משתדלים לחזר, אלא במקרים
רבים מתקבל הרושם כאילו מצפים שה-
בחורה תחזר אחריהם. אבל כאשר הבחורה
מורידה מהטון ומראה התעניינות בהם,
הם מתחילים לנהוג באדישות.
יוצא שבמצב הקיים מעדיפות בחורות
רבות כמוני לשת בבית, מאשר סתם להרי-
גיש לא נעים ולהתאכזב כל פעם.
אני חושבת שזה רעיון מצויין לעשות
את המשאל הזה. אבל מה זה יעזור?
לדעתי טוב היה אילו היה פותח העולם
הזה מין קלוב לאנשים צעירים, בו אפשר
היה לשתוח גם על הנושא הזה, ובכלל
לפגוש אנשים מעניינים ועדינים יותר. אני
חושבת כי צעירים רבים היו מעוניינים בזה.
אני בכל אופן."

★ ★ ★
רחל וולפוביץ, ילידת פרס, 19,
חיילת:

"אני מחלקת אותם, כמחזרים, לשתי קבוצות:
צות: הצעירים עד גיל 25, והמבוגרים מגיל
25 ומעלה. הצעירים לרוב לגמרי בלתי-מל-
טשים, אינם מבינים בכלל איך להתנהג עם



קופמטיקאית עזר
איפה הפרחים?



שחקנית מיכאלי
רק פעם אחת



מורה בן-שאול
מי נכנס קודם לאוטובוס?



ציירת גוטפריד
פרובינציאליות וילדותיות



פקידה קרני
זה תלוי בבחורה

למשאל „העולם הזה“ בשאלה נוקבת:

אתם?!



דוגמנית פרי
אינם מלוטשים, פשוט



★ ★ ★
סיוויה פרי, ילידת בנגר, 24,
רווקה, דוגמנית:

„הם נוהגים כלפי בחורה בקצת ולזלזל וחוצפה. בחוסרי כל אדיבות. פשוט אינם מלוטשים.“

★ ★ ★
נדיה בראון, ילידת צרפת, מנהל
לת בית ספר לדוגמניות „אוריטי“:
"Direct!"

★ ★ ★
קטי מטמור, ילידת הונגאריה,
20, עיתונאית, נשואה:

„רובם אינדיבידואלים. ביחוד אלה המשתייכים לנוער הזהב. הם ממש יוצאים לי מהאף, לכולם טכניקה חלשה בחיזור, ומשתדלים לעשות רושם בדברים הלא שייכים להם. למשל — אוסף תקליטים של אמא, או מכונת וקאריירה של אבא. מרכלים על כל בחורה שיצאו איתה פעם אחת, ולא הצליחו להשיג אותה מיד. גם את אלה שהשיגו — משמיצים.“

סוג ב' הוא לדעתי: נוער זהב מחוסר אמצעים: יושבי כסית ורובל, סתם רברבנים. (אלה מוכנים להצביע על כל בחורה העוה ברת בחוב דיונון ולומר: וזאת? שכבתי אתה אתמול...“

הסוג השלישי, הסימפטי ביותר, הם הבחורים האינטלקטואליים (בדרך כלל עניים). צורת החיזור שלהם הכי מעניינת. הם משי תדליב לעניין את הבחורה, וחוסר האמצעים שלהם יוצר תנאי חיזור רומנטיים. אני מתכוונת לזה. שאינם יכולים להרשות לעצמם להזמין את הבחורה למועדוני לילה, ואז יוצאים לשפת הים.

חוץ מזה, אם בחור כזה שולח לך זר פרחים, את יודעת שהוא חיתר בודאי על ארוחה. וזה משפיע...“

★ ★ ★
רחל כהן, ילידת הארץ, 26, מוד
בירת „התיאטרון הקאמרי“:

„חסרי נימוס, אדיבות והתמדה. מפוספס סיס' וטרדניים עד אימה. מראים את כונתם מיד, בוער להם. המתמידים שבהם יצאו עם בחורה אולי 3 פעמים, לכל היותר. כשרואים שזה לא הולך, שולחים אותה לעזאבל.“

אגואיסטים, דורשים רק את טובתם, ואינם מתחשבים כלל בנפש של בחורה. רכלנים: משמיצים את הבחורות, את אלה שהשיגו, יאת אלה שלא. את אלה שלא השיגו עוד יותר.“

ישנם יוצאים מהכלל שיודעים לחזר כמו שצריך. אבל גם אלה לא בסדר. הם מתחילים בחיזור, במתח גבוה, וזה נמשך כמה חדשים. פתאום הם מתקררים, והביחורה מרגישה שהם מצפים כאילו שהיא תחזור אחריהם, זאת אומרת שתבקש שייפגשו איתה, ולעתים לא מעטות שתזמין איתם לצאת. והנורא הוא שבמקרים לא מעטים נתנו לי להבין שאכסה את הוצאות הבילוי. לפעמים מעוניינת הנערה בחברתו של הגבר עד כדי כך שהיא מוכנה לשלם עבורו, רק כדי להימצא איתו. אבל איפה עוד נשמע דבר כזה? שגבר יצא עם בחורה בתנאי שהיא תשלם עבורו?!

היו לי כמה פעמים מחזורים נהדרים, עמדתי כבר כמה פעמים להינשא. אבל ברגע שמדברים על הנשואים הם מתחילים להיות קמצנים, מפסיקים לדאוג לבילוי, פשוט מפסיקים לחזר. חשבתי לי: ריבוננו של עולם, אם הם כבר עכשיו ככה, כשעוד לא התחתנו, מה יהיה אחרי ההתונה? או זהו. בחורה ברגנית, הדורשת תשומת לב תמידית ועיקבית ברגשות, קשה לה נורא להתחתן אצלנו. צריך לשלוח את כולם להשתלמות לחוץ לארץ. שילמדו שם איך לחזר!“

חורה. אם הבחורה באמת מוצאת חן בעיני, והוא מעריך אותה, יתנהג גם הבחור הישראלי כגיטלמן. נכון, שהם פחות רומנטיים וסנטימנטליים מהבחורים האירופיים, וגם פחות עדינים, אבל הם כנים יותר, ובסופו של דבר, זה יותר חשוב בעיני.“

★ ★ ★
לילי צרפתי, ילידת בולגריה, 20,
חיילת:

„המחזורים הישראליים חסרי כל גינוני טקס חברתי. הצעירים שביניהם — עד גיל 24 — הייתי אומרת, הם אפילו ברוטאליים, חושבים שזה מוסף להם, גבריות, כשהם מתנהגים באדישות ובזלזול. אני חושבת שיש לסלוח להם על זה, כי הם פשוט ילדותיים ומושפעים מסרטים. התנהגות כזאת יכולה אולי למצוא חן בעיני נערות צעירות מאד. אולי התנהגותם נובעת גם מתוך אי בטחון פנימי.“

★ ★ ★
ר. ה. ילידת הארץ, 22, השכלה
תיכונית, (ביקשה להעלים שמה):

„מה דעתי על המחזור הישראלי? לדעתי יצור כזה אינו בנמצא. חיזור פירושו במובן המילולי, חזרה על אותה הפעולה מספר פעמים, נכון? רוב הגברים בארץ חושבים שזה מתחת לכבודם להראות התעניינות, להשתדל ולנסות עוד ועוד. כאשר אינם מצליחים בפעם הראשונה ולכל היותר בפעם השניה או השלישית, הם כאילו נעלבים ואינם מנסים יותר.“

בהשאה לגבר בחוץ לארץ, חסרה להם כל התמדה, תשומת לב. עליהם ללמוד עוד הרבה, ובעיקר שישנם דברים שמשגיגים אותם הרבה יותר טוב בקצת סבלנות ועדינות, וכי בחורות רבות, אפילו אם הן מעוניינות בו, לא תראינה זאת מיד בצורה פרימיטיבית וגלויה. האשה רוצה להיות בסוף חנה שהגבר באמת מעוניין בה, ובשלב של חיזור עליו להראות לה זאת על-ידי התמדה, עדינות, סבלנות והרבה תשומת לב. אם לומר את כל זה בקיצור: הם אינם מבינים את נפש האשה.

לעומת זאת, הם מסוגלים להיות חברים וידידים מצוינים.“

★ ★ ★
סטי בינרתי, ילידת הארץ, נשוי
אה, סופרת:

„הישראלי אינו שונה מהאחרים בחיזורי אחרי הנשים. גם אם אינו מדקדק כל-כך בנימוסי החברה — כנה הוא ונאמן.“

★ ★ ★
תלמה נויפלד, ילידת הארץ, 17,
תלמידה, סגנית מלכת-המים:

„חסרה להם רכות ואדיבות. הם מתחסיים לבת כאל חבר. הייתי רוצה שהיו קצת יותר אביריים, שיראו קצת יותר תשומת לב.“

לי באופן אישי לא חסרים גינוני חיזור אירופים, כמו למשל פרחים, נשיקות יד וכדו'. בעיני זה דוקא בלתי-טבעי ואפילו מגוחך. לי גם לא איכפת להשתתף בכיסוי הוצאות הבילוי. אני מוצאת שזה בסדר גמור, כי בת היוצאת עם בחור צעיר, הלוך מד עדיין, צריכה להתחשב במצבו הכספי. אז זהו: כשיש לי כסף, אני מזמינה אותו!“

★ ★ ★
אולי שוקן, ילידת גרמניה, 28,
נשואה, זמרת באופרה:

„המחזורים הישראלי אינו שונה ממחזור אחר. יחסו אל אשה מותנה בהתנהגותה ובאישיותה.“

★ ★ ★
שושנה לביאשוני, ילידת הארץ,
24, ברגנית, נשואה:

„כמחזורים ובכללי הם מחוסרי-נימוסים לגמרי. (זה כולל גם את בעלי ארץ). זה התחיל להפריע לי ביחוד אחרי שחזרתי מחוץ לארץ. גינוני נימוס מקובלים, שהם כל כך טבעיים לגבר אירופי, אינם בנמצא אצלנו. אני מתכוונת לדברים פשוטים לכאורה, כמו הצעת כסא לבחורה, הדלקת סיגריה עבורה, נו, ופרחים! זהו נורא חסר“



חיילת צרפתי
אי להם בטחון עצמי



סופרת בינרתי
כנה ונאמן



זמרת שוקן
אישיות האשה קובעת



ברגנית לביאשוני
מחוסרי-נימוס לגמרי

מדריכת-דוגמניות בראון
דוגרי



עתונאית מטמור
רובם אינדיבידואלים



פכית

הוצדה) שלא היה יכול לטעון כי עירום הוא.

שמיר קיבל את הכסף כדי לערוך חוברת יפה לטיכום אירועי העשור. המשורר והעורך המנוסה שלמה טנאי, שקצר זריזתה בעריכתו את עיתון-הפרש של מנגנון-החושך רימון, לא הספיק למאר בעצמו את המפעל הכביר. היה צורך בטופר בשר ודם.

בדבר אחד הצטיין שמיר: בידיעת הדיקדוק העברי. כי עיקר עבודתו של שמיר היתה להעתיק כלשונה את חוברת-ההקדמה של ועדת-העשור, בה פורטו בלשון עתיד האירועים המתוכננים, ולרשום אותם בלשון עבר כדברים שהיו. נאמנותו למקור היתה ראוייה לציון, כראוי לאדם העוסק מזה שנים בתיאור נאמן של ההיסטוריה.

דוגמאות מאלפות:

● בחוברת-ההקדמה: "הילולה דרבי מאיר בעל הנס בטבריה - הילולה מסורתית זו, הנערכת על קברו של רבי מאיר בעל הנס שלידי חמי טבריה, נמשכת כל הלילה בשירה ובמחולות מסורתיות ובחלוקת משואות בחצר בית-הכנסת, האשכנזי והספרדי שעל הקבר."

היצירה של שמיר: "הילולה דרבי מאיר בעל הנס בטבריה - הילולה מסורתית זאת נערכו ליד קברו של רבי מאיר בעל הנס ונמשכה כל הלילה. בחצר בית-הכנסת הספרדי והאשכנזי הודלקו משואות וקהל החוגגים שמנה אלפים שי ורקד עד אור הבוקר."

● בחוברת ההקדמה: "תחרות קליעה למטרה - שדה המטווחים ימשש בל"ג בעומר מקום מיפגש לבני-נוער בגיל 18-15 אשר ישתתפו בתחרות קליעה..."

ביצירתו של שמיר: "תחרות קליעה למטרה - שדה המטווחים שימש בל"ג בעומר מיפגש לבני נוער בגיל 18-15, שהשתתפו בתחרות קליעה..."

לפעמים קרו פגזים בהליכה זו בשדה-זרים. בחוברת-ההקדמה לא ידעו המחברים מראש כי שרים יחליטו ברגע האחרון להופיע באירועים מסויימים. לכן התעלם גם שמיר מהופעתם בטיכום.

אב שמר ניב על שמיר, הרי ששמיר דיבר בניבו של ניב. לכן הכליל בחוברת-הטיכום עשרות אירועים שעשו רושם טוב בקהל, אך שלושת-העשור לא היה שום קשר אליהם. למשל: מיסדר ומיצע צה"ל, הנערך בכל שנה; יום הזכרון ברחבי הארץ; חנוכת קריית האוניברסיטה; חג הפרח בחיפה; מיצעד המחולות של אבא חושי; הילולה דרבי מאיר בעל הנס; ל"ג בעומר במירון, ועוד ועוד. כל אשר עשה משהו במשך השנה הזאת והוכתר בהצלחה - גרשם פשוט על חשבון ועדת העשור, מלבד, אולי, הילדים שגולדו בארץ באותה שנה.

פיזמוקי - ביזנס

כל זה היתה, בין השאר, מטרה אחת שיצאה בינתיים לאור העולם, זיעזעה את אזרחי הארץ: העברת ההון הרב של רב-רוטוב, ידע וציד, שנרכש על ידי המנגנון הממלכתי, לידי חברה פרטית, מורכבת כולה מהאנשים הקרובים ביותר לניב.

אין זה בלתי-רגיל במדינת ישראל שפקיד ממשלתי יצבור בידיו את כל הקשרים הקשורים בתפקידו הממלכתי, יתפטר תוך קטנה עם הממונים עליו ויקח עמו את התפקיד הממלכתי כעסק פרטי מפיקור-החיים, קבלן מטעם המדינה. זוהי אחת השיטות הבודקות והיעילות ביותר לעושק הציבור.

אולם מה שקרה בתחומי ועדת-העשור הפך את כל המיבצעים הפרטיים האלה למישחק של חובבנים. מארגני-התחביב פעלו בשטח זה כמקצוענים מושלמים - הם הכינו את המיבצע מראש, תוך ראיית הגולד ותיכונן לטח-אירוף.

כך אורגנה תערוכת התחביב מראש מתוך כוונה להעבירה למקומות אחרים, אחרי תום פעולות ועדת-העשור הראשונה - פעילי החברה הפרטית, עוד בזמן עבודתם בוועדת-העשור, עסקו בהעברת התערוכה לחיפה. תמורת שרות זה בלבד שולם להם - כחברה פרטית - סך של 16 אלף ל"ג, ללא מיכור והזמנת הצעות אחרות.

ביתר הבטחה הומחשה שיטה זו במיבצע אחר - מיצעד הפומונים, שנשא את השם היו זמנים. הוא נוגן בהארמוניה של שני קולות - קול ראשון של ועדת-העשור, וקול שני של חברת עשור הפרטית, שטרם נולדה. אולם מארגניה, ששלטו גם הם בדקדוק העברי, כבר רוננו בלבם "היו זמנים..."

לכן הוחתמו כל האמנים התמימים על הסכמה להופיע שלוש פעמים - בהן יקבלו שכר מודרג. בהופעה הראשונה - היחידה שיכלה להיערך עוד בשנת-העשור - קיבלו 100 ל"ג כל אחד, מכספי המדינה. אולם בפעם השנייה והשלישית, שכולות היו להיערך רק מטעם החברה הפרטית - היו צריכים לקבל 50 ל"ג בלבד.

אנשי החברה קיפו, כמובן, שכל העניין יעבור בשקט, וכי האמנים לא ירגישו כלל שביתת-התחלף הבעל הממלכתי בבעל פרטי. רק השבוע, אחרי הגילויים הראשונים, התעוררו האמנים וסירבו לקבל את ההתחייבות שנתנו למדינה, לא לפרטים.

אין זו השערויה היחידה של היו זמנים. חמור יותר עצם העובדה, שהמדינה השקיעה בהוצאות החד-פעמיות של הערב הראשון רכבות לירות - אותן קיחתה החברה החדשה לרשת איטומטית.

ועדת-העשור חתמה גם על חוזה עם המבצעים בדבר הוצאת תקליט ארוך-רגן של היו זמנים, מן ההקלטה שהוקלטה בחייל התרבות. הצלחת התקליט היתה מובטחת מראש. בינתיים נתברר כי גם מתקליט זה עמדו ליהנות גורמים פרטיים - שאין ולא כלום בינם לבין ועדת-העשור, בעלת הזכויות, מלבד קשרים הלזטים בערפל.

השבוע, כאשר היהדו בארץ הגילויים המרעישים על הקטנה של חברת עשור, התמוטטו רוב תוכניותיה בורקרו הביקורת הציבורית. הציבור, שהורגל להרבה בשנים האחרונות, לא היה בכל זאת מוכן לסבול תופעה כזאת. אם קיחה מישהו על הציד של הועדה הממלכתית, בו השקיעה האומה מאות אלפי לירות, יועבר לחברה פרטית כלשהי בנויד צדשים, הרי תקוה זו שובשה - בינתיים.

מוהל בדרך

שם שניב דאג לכפופים לו, דאג גם לעצמו. עוד בראשית שנת-העשור השיג ניב הבטחה מפורשת מאת טדי קולק כי אחרי הצלחתו, בעזרתה קיחה קולק לתקן את עמדתו הציבורית, יוכה ניב להשתלמות על חשבון האומה למשך שלוש שנים תמימות, באוניברסיטה אמריקאית.

הבטחה זו נעלמה כאשר פורסמה בתצפית העולם הזה. גם ההבטחה למנותו למנהל החברה הממשלתית לתירות, במקומו של יוחנן ביהם, הופרה אחרי שעובדי חברה התיירות הפגינו התנגדות נמרצת, ודבר הקטנה פורסם בהעולם הזה ובעתונות אחרים. אולם טדי קולק לא יפקיר איש כמו ניב. לכן זכה בהבטחה חזשה: למנותו למנהל חברת התיירות הממשלתית בבריטניה, ולאפשר לו השתלמות בלונדון. לצורך זה לומד ניב, שאינו שולט בשפה האנגלית, את ניבי ארץ-כהונתו.

הטענה כי איש כמו ניב עוד זקוק להשתלמות, מגוחכת. אם יגיע ללונדון, יוכלו השתלמותו. כי התורה השגורה בפיו, והידע שצבר, אינם בנמצא בשום אוניברסיטה של הגדולה.

במדינה

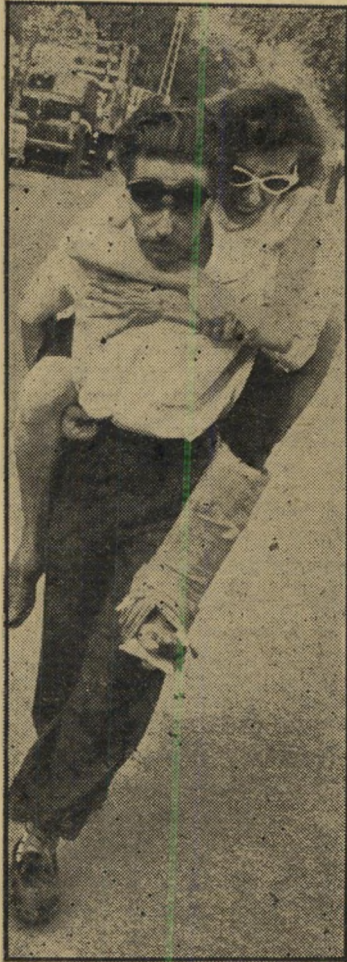
(המשך מעמוד 8)

רחי חיפה, מממני המוזיאון, את הקיפוח שמקפחים אותו. שעתים לפני פתיחת התע" רוכה הכללית, הציב גרינברג את תערוכתו הפרטית על המדרכה ליד פתח המוזיאון, ריכו מסביבו את כל קהל המומנים.

כששאלו אורחיו של שיף את מנהל המוזיאון, מדוע דחה את ציוריו של גרינברג, ענה הדוקטור לאמנות כסוף-השיעור, "אולי הוא מצויר טוב נופים אבל בפורטרטים הוא חלש". כאשר סיפרו על כך בחוץ לגרינברג, שבאותו יום בדיוק קיבל אישור על קבלתו לאגודת הציירים, ענה, "זה מה שהוא אומר היום. אבל כשיש תערוכה של תמונות-נוף הוא אומר שאני טוב בפורטרטים".

שכונת ידירות

עוברים ושבבים ברחוב יהודה הלוי בתל-אביב פקחו את עיניהם בתמהון. לידם, על



מותקפת פקטה זידיד הידיים לקחו כסף

המדרכה, צעד לאטו גבר צעיר, נשא על גבו משא מוזר ביותר: אשה בלונדית צעירה שרגלה היתה נתונה בלוחות עץ ותחבושות. לסקרנים שהקיפוהו היה האישי, טיפן ברט (34), מוכן לספר סיפור ארוך, שהציר המרכזי בו היתה התעללות המשטרה בו ובחברתו יהודית פקטה (32).

"יהודית הלכה ברחוב בן-יהודה ליד אר-לזורוב", סיפר טיפן, "ופתאום ניגש אליה בחור ורצה לדבר אתה. היא הלכה אתו עד רחוב הירקון, ושם הוא סחב אותה לחצר של אחד הבתים, הפיל אותה ואנס אותה בכוח. לאותה חצר נכנס פתאום אדם נוסף שגם הוא אנס אותה תוך כרי מכות, שגרמו לה לשברים ברגל. אחרי שסיימו שניהם, חטפו ממנה את הארנק וברחו".

לא אונס, תקיפה. מאחר שכל הכסף שהיה בידי הווג נגנב על ידי שני הצעירים, לקח טיפן את יהודית על גבו, והוביל אותה לתחנת המשטרה. "שעות התזיקו אותנו בלי טיפול, בסוף לקחתי אותה, כשהשוטר לא היה, והבאתי אותה לרופא הממשלתי ב"קריה".

הנאספים נדו לזוג האומלל בראשו. בקרו את התנהגותה של המשטרה. זו האחרונה הסבירה את הדברים בפשטות רבה. "שום דבר לא היה קורה לולא היתה יהודית פקטה יצאנית רחוב. אף אחד לא אמר לה ללכת עם הצעיר שהיכה אותה. הוא אמנם יאשם, אך כלום היה קורה הדבר לולא הל' כה עמוד".

אמנות

בקרב

זבחן לבמאי

שליחי תיאטרון הבימה התרוצצו השבוע בכל ארכיוני מערכות העתונים בתל-אביב, בחיפוש אחרי שתי תמונות ישנות. האחת: פגישת ראש ממשלת בריטניה לשעבר, נחיל צ'מברליין, עם אדולף היטלר במינכן. השנייה: פגישת שר-החוץ הגרמני לשעבר, יואכים פון ריבנטרופ, עם שר-החוץ הסובייטי לשעבר, ויאצ'סלאב מולוטוב, במוסקבה. תמונות אלה רוצה הבימה לכלול בתוכניה של הצגתה הבאה, בידרמן, בכימויו של שרגא פרידמן.

כי בכתבו את המחזה בידרמן - לכת חילה בצורה של תסכית רדיו - היתה כוונתו של המחזאי החובב מאקס פריש, העוסק בשעות-העבודה כמהגוס העירוני של ציריך, ליצור משל סאטירי על הפדונים, שבשיתוף-פעולתם סייעו להצגת הבערה הגדולה שליחכה את אדמת אירופה, במל' חמת העולם השנייה.

לצורך זה, בחר פריש בגיבורו הוצעיר בורגני, יצרן מיהשיער המבטיחים את צמיחתו מחדש, מר בידרמן (מאיר מרגלית). הוא יודע היטב כי מציתים מסוכנים מסתווים במים בעיר - כמה בתים כבר עלו באש - ואף על פי כן, הוא מניח לראשון שבהם, מתאגרף לשעבר (שמואל רודנסקי), להדור לביתו ולהשתכן בו בעליית-הגג. לאחר מכן, הוא מסתבך יותר ויותר ברשת פחדיו, מניח למציתים למלא את עלייתו בחביות בגזון ומעדיף להתייחס לכל דבריהם בדבר ה"תה הקרובה כאל הלצה מוצלחת - שכן, אינו מעז להוציא את המסקנות המתבקשות מאליהן. כך מגיעה הסתגרותו העצמית לשיא, כאשר הוא מגיש במו ידיו למציתים את הגפרורים שלו, אחרי שבעיר נאסרה מכירת גפרורים והחוקים.

בידרמן הוא מחזה של חומר-גלם. המחזאי כשלעצמו לא העניק ליצירתו ולדמויותיו די עוצר וחיוניות, כדי שהתמליל שבפניהם יוכל להחזיק מעמד, ללא הצגה עשירת-אמצאות ושופעת הברקות. על כן, הצגת הבכורה של בידרמן, העומדת להתקיים בהבימה בשי-בוע הבא, תהיה בראש ובראשונה מבחנו של הבמאי שרגא פרידמן.

מאחורי הקלעים

גפרורים זנועים

המוסיקוד "אולימפייה" לא יעלה עוד כנראה על בימות ישראל - האמרגן גיורא גודיק החליט להסתלק מהמשך ביצוע התוכנית לפי שעה, מחמת אי-ההצלחה הכספית של ההופעות האחרונות. יבעיקר הופעת לואי ארמסטרונג. להקת האורגנים, שעמדה להופיע במסגרת התוכנית הבאה של אולימפייה, תופע כבר ללא שלט זה... שמיר עזת סותרות על עתידה של להקת בצל ירוק ממשכיות לסר בחלל עולם האמנות הוצערה בישראל. הצעד האחרון במשך הכרוה של אורי זוהר, קבל עם ועדה, בקפי כסית, כי בהצגה הבאה של בצל ירוק יקח שום חלק, לא כבמאי ולא כשחקן, עם סיום ההצגות של אף סלה למורגנטש. ינתק כליל את קשריו עם להקת זאת... מאיר מרגלית, שחקן תיאטרון הבימה עומד על כך שלקראת ההצגה הקרובה של בידרמן (ראה לעיל) ינתנו לו גפרורים מתוצרת חוץ. "הגפרורים מתוצרת הארץ", טען, "התגלו לי בזמן החזרות כמוצעי-שתי פות, ולא כגורמי-שריפות".

חדריך

הצגות

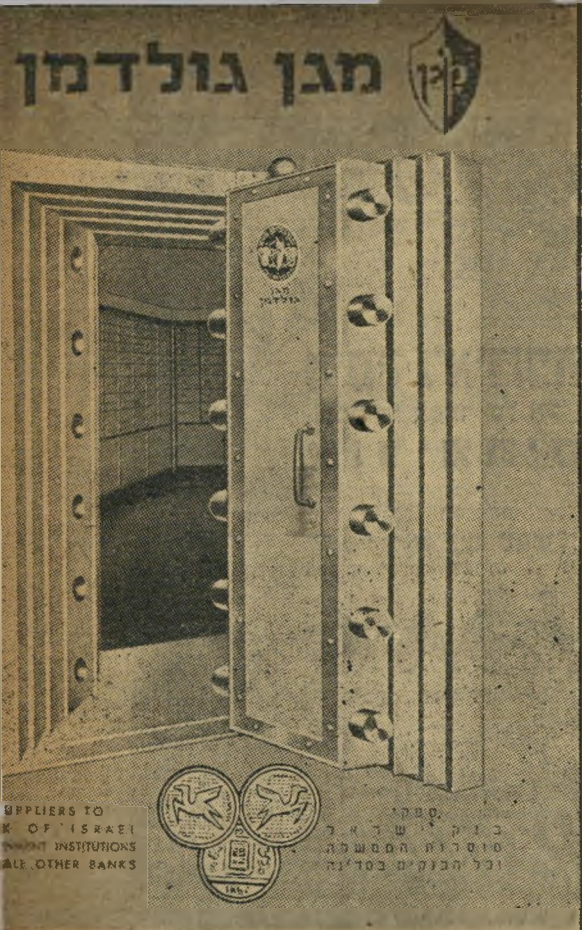
● העצים מתים זקופים (הבימה) - חנה רובינא ושמעון פינקל מעצבים דמור יות מלבבות, במלודרמה הכיבה בפשטנותה ובכימוי לא-חביב באי-פשטנותו. ● הבט אחרה בזעם (הבימה) - מישה אשורב וזעם במשך שעתים וחצי, העשויות להשיע את סקרנותם של כל המתעניינים בהלך-רוחם של הצעירים הוועזים הבריטיים. בימיו מעולה - היי קילוס.

תערוכות

● מארסל יאנקו (ביתן הלנה רוביני שטיין) - שיחזור דרכו האמנותית של האד מן הישראלי, שהיה בנעוריו מיוצרי תנועת הדאדא.

בידור

● חשד יודע (סמבטיון) - כמה מס' פרים חזקים של סאטירה פוליטית, הרבה פחות חזקים על נושאים אחרים. ● בגל קצר (מועדון התיאטרון) - סאטירה פוליטית, ראשונה בהצגתה בישראל.



סיפור מנהל מפעל הקופות בפרשת האשמת השוחד

10.000 ל"י לפורע!

בשבילי. הוא רץ לקליין והתעניין כמה יעלה לבנק להוסיף עוד לוחות פלדה, עד שקליין בא אלי וביקש ממני לשנות את המכונה. אמרתי לקליין: תעזוב אותי. הוא לא חזר.

★ ★ ★
"לא שיחדתי ולא ניסיתו!"

ראיתי שקצין הבטחון מתחיל לסבך את הענינים. משום כך אמרתי לו שאיני רוצה שהוא יפקח על הבניה אלא שיבוא הופמן, שהומין את הדלתות, והוא יפקח עליהן. בעקבות זאת הוא הודיע לי בטלפון שבנק ישראל לא יקבל את הדלתות מכיוון שלא נותנים לו לפקח על הבניה ומכיוון שלא בונים את הדלתות לפי הוראות שלו. נסעתי לירושלים למשרד הבנק ודיברתי עם המנהלים. אמרתי להם שאני אבנה את הדלתות במיקוחו של הופמן ואעביר את החלקים דרך מכון התקנים. אחרי שהיתה בדיקה במכון, קיבלתי מאדריכל הופמן שני אישורים, האחד מתאריך 18 במרץ והשני מ'8 במאי, בהם הוא מודיע לי כי הוא "מאשר שבדיקת יציאת הפלדה עבור הדלתות היא לפי שביעית רצונית" והוא מאשר לגמור את דלתות הבנק. הבדיקה של מכון התקנים היתה יסודית מאוד. היא עלתה לי 200 ל"י. עובי דלתות הפלדה שהוזמנו היה 400 מ"מ. בדיקות הנסיון נעשו על לוחות בעובי של 102 מ"מ. לפי התעודות חדר המקדח אחרי 2,5 שעות עבודה לעומק של 35 מ"מ בלבד. אחרי זה המקדח נעשה קשה ונשרף. הוא הוחלף בחדר ונשרף שוב. לבסוף, אחרי קידוח של 23.5 שעות חדר המקדח לעומק של 68 מילימטר.

בנסיון ריתוך בשלהבת, הצליחו שני אנשים אחרי 18 שעות של ריתוך לחדור לעומק של 50 מ"מ בקירוב. חוץ מזה עברה כל חתיכת פלדה בדיקה מיקרוסקופית.

כאשר גמרתי את יצירת הדלתות, מסרתי אותן לבנק וקיבלתי את התמורה. לפי מה שפורסם בעתונות השתמע קאילו הבנק סירב לקבל את הדלתות. האמת היא שהם קיבלו אותן לפני חודש ושלמו את תמורתן. אבל אי אפשר לדרוש דיוק מהעתונים. אחד העתונים פירסם למשל תמונה של דלת שהצנתי אותה בתערוכת העשור וציין אותה כדלת של בנק ישראל. אחרי שמסרתי את הדלתות, הגיעו לאוזני שמעות שאליאב סיפר בבנק כאילו ניסיתי לשחד אותן.

כל האשמות שהשתמעו מתוך מה שפורסם בעתונות על פרשת הומנת דלתות הבטחון לקופת בנק ישראל לא פגעו בי. העבר שלי הוא כזה שהוא יכול לשאת תזות מעטות של בוז. לא פגעו בי גם הסילופים שפורסמו במספר עתונים בקשר לפרשה. אולם מה שפגע בי במיוחד וזיעזע אותי, היה מאמר שפורסם בסוף השבוע באחד העתונים בעקבות הפרשה ואשר הוכתר בכותרת: "קופות הברז שלנו קלות לפריצה". נאמר במאמר זה כי מרבית הקופות הנמצאות במדינה ניתנות בקלות לפריצה. היה זה מאמר שנכתב ללא יסוד ושקילקל ודאי את שנתם של כמה יהודים שישנו מרושני עונג בשבת והחלו לחשוש, שהם נמצאים ללא הגנה ומי יודע מה עלול לקרות.

אין קופה בעולם שלא ניתן לפרצה. קופת הבטחון פירושה, הגנה מקסימלית על הרכוש שבתוכה מבחינה של זמן וכראיות. יש קופות בטחון מפה, שאפשר לפרצן במפתח של קופסת סרדינים, ויש קופות בטחון מיוחדות ליהלומים למשל, שאי אפשר יהיה לפרצן במשך ימים רבים בכל הפריצה המשוכללים ביותר. אבל כאמור, הכל זה שאלה של זמן. כל קופה אפשר לפרוץ בזמן מסוים. קופה היא משוכללת יותר ככל שגדל הזמן הדרוש כדי לפרצה באמצעים המשוכללים ביותר. אצל היהלומן שנרצה, זרח פלוק, נמצאה קופת הבטחון ליהלומים שנוצרה על ידי. אני מוכן לשלם עשרת אלפים ל"י אם אפשר יהיה לפרצה במשך שלושה ימים רצופים. מיום כך אני סבור שמאמרים מסוג זה, חסרי יסוד, מוזיקים ויוצרים פחד שוא.

★ ★ ★
הייתי יותר מאדיב

רשת האשמות השוחד החלה לפני כשמונה חודשים. בנק ישראל הומין אצלי וזג דלתות לחדרי האוצר בסניף תל-אביב של הבנק, שהוא הסניף הראשי בהומנת הדלתות השתתף גם מר יעקב אליאב, קצין הבטחון של הבנק. לא הוא הומין הדלתות. הומין אותן אינו הופמן, האדריכל הירושלמי שתיכנן עבור בנק ישראל את בנינו בתל-אביב. מר אליאב הצטרף רק להומנה.

לא היכרתי אותו עד אז. הוא היה אז בתחילת עבודתו כקצין הבטחון של הבנק. הוא בא אלי ואמר: "אני חוש

מאת יעקב גולדמן

שמו של יעקב גולדמן, בעל בית החרושת ליצור קופות פלדה ודמות צבורית ידועה בארץ, היה מעורב בשבוע החולף בפרשה שהוארה בורקורי ההתענינות הצבורית. היה זה אחרי שקצין הבטחון של בנק ישראל, יעקב אליאב, טען במשטרה כי מהנדס התקנים יוסף קליין הציג לו שוחד בשם גולדמן כדי שיוסכים לקבל דלתות פלדה שהוזמנו עבור הבנק ואשר סירב, כביכול, לקבלן. נאמן למסורתו לתת לכל אדם שהואשם או הוכתם בפומבי, לספר את סיפורו כמולאו ולהביא את דבריו לידועת הצבור, מפרסם "העולם הזה" להלן את סיפורו של גולדמן. פרטים הסיפור אינו בא לקבוע עמדה כלשהי בפרשה שתבורר בפני בית המשפט, והוא ניתן עם המלגות מדי האשמות המשתמעות ממנו כלפי קצין הבטחון של בנק ישראל, כל זמן שהפרשה לא הוכררה כדון די צרכה.



מעולם לא שיחדתי אותו ולא ניסיתי לשחדו. קבלת הדלתות לא היתה תלויה בי ממילא.

★ ★ ★
קופה במדרת ל"ג בעומר

עתונים כתבו כאילו בעל המפעל הציג שוחד לקצין הבטחון. אפילו המשטרה לא העיזה להאשים אותי בזה. הם באו אלי לבימה ואמרו לי שיש נגדי האשמות. אמרתי שאין לי מה לומר כיון שאין אמת בזה. הם היו אצלי אולי עשר דקות והלכו. אחר כך קראתי בעתונים כאילו בבנית דלתות הבטחון של בנק ישראל הושקע ידע של המתחרה. אינני שולל מחתרת, אבל לא כל מחתרת מחויבת להיות מומחית לפריצת קופות. שום מחתרת לא פרצה עדיין בארץ קופת הבטחון. היו אמנם מעשי שוד בעזרת נשק וגניבת מפתחות, אבל אף פעם לא באמצעות פריצה. הידע שהושקע בבנית הקופות היה כולו ידע שלי.

עליתי ארצה לפני 54 שנה בהיותי בן 10. למדתי בישיבת תורת חיים בירושלים והתכוננתי לנסוע לטכניון מיטויה בגרמניה כדי להמשיך ללמוד. היתה לי תמיד נטיה לכנייה. כשעברתי מירושלים ליפה, אז תל-אביב עוד לא היתה קיימת, למדתי בישיבת הרב קוק ולמדתי מכניקה. אבל בשנת 1914, כאשר פרצה המלחמה, לא יכולתי להגשים את תוכניתי לנסוע ללמוד. למדתי בקורס אסטרונומיה מקביל של הגמנסיה הרצליה. עבדתי אצל וגנן, הגרמני משרונה שהיה לו בית חרושת הגדול ביותר ליציקה, משאבות ומטורים. מאחר שהכנתי לוחות, התקבלתי כמורה למלאכה בבית ספר טעריטורה. שם החלתי לקשר שלי עם קופות הבטחון. יצאתי קופות הבטחון שעמדו בפני אש. עד שיום אחד בא אלי יהודי בשם אברהם לדינפול. הוא היה סוכן ביטוח שהחליט לעודד את השימוש בקופות מתוצרת מקומית. קופת הבטחון שלי עמדה למבחן בחגיגות ל"ג בעומר.

פה, לא יודע כמעט שום דבר, תסביר לי מה מתרחש בכל דבר. אני מטבעי הייתי הרבה יותר מאדיב. כמעט ופתחתי בפניו את סגור ליבי. סיפרתי לו פרטים ופרטי פרטים על דלתות, מכנה דלתות ופנסטים שונים. הוא שאל אותי מהבוקר עד הערב קושיות ואני עניתי לו על כל פרט ופרט. נתי לו גם כתובות של חברות שמיצרות קופות ומנועלים בתוך לארץ והוא ביקש מהן לשלוח לו קטלוגים. באותו זמן, הוא התחיל להתהלך גם בבתי-מלאכה מתחרים, שאל גם אותם לפרטים ועשה השוואות ביני לבניהם. בהזמנה שגנן סרה לי על ידי האדריכל הופמן, היה תנאי אחד עיקרי: שאני צריך לעשות סנדביץ של הלוחות שהיו בדלתות המוזמנות, ואלה יבחנו במכון התקנים. והיה, אם יעמדו לוחות אלה במבחן במשך 18 שעות של קידוח ועוד 18 שעות של שבהת אצטילין, אז הברב בסדר. את ההזמנה התבקשתי לבצע טון שלשה חודשים. היו אלה דלתות במשקל של 7-8 טון, הגדולות ביותר שנעשו עד כה בארץ. ידעתי שאם אכשל בביצוע הומנה זו והבנק יזמין את הדלתות מחוץ לארץ, תיוצר פריצה של הכנסת קופות זרות. לכן ביצעתי את העבודה למופת במחיר מינימלי.

באותו זמן ממסרנו את לוחות הפלדה לבדיקה במכון התקנים, התחלתי כבר לייצר את הדלתות. אליאב בא אתי גם למכון התקנים ושם התידד גם עם המהנדס, שהיה אחראי בהתחלה על הבדיקה, יוסף קליין, בתור מפקח, ביקש ממנו אליאב שילמד אותן כל מיני פרטים.

כאשר הדלתות היו כמעט גמורות, בא אלי אליאב בטענה מדוע לא הומנית אותו להיות נוכח בזמן הבניה. אמרתי לו שבחווה לא נאמר שהוא צריך להיות נוכח. בחווה נאמר בפירוש שאם מכון התקנים יאשר את כוח התנגדותם של הלוחות — הבנק יהיה צריך לקבלם.

הראנו לו את החומרים מהם היו עשויות הדלת. והשוניו אותם עם אלה שהיו בכדיקת-אבל זה לא היה מספיק



סל'אריאני

ארוחת „ויטה“

„להציף את השוק לפי רצונו של היצרן, מעי... שה זה עבר זמנו; כעת חייב היצרן להתאים את תוצרתו לדרישות עקרות הבית, הסביר מר פלוטקי, מבעלי חברת ויטה, בעת ארוחת צהריים לדוגמה שערכה ויטה במלון דן בתל-אביב.

לשולחן הוגשו 11 מנות, כולן תוצרת ויטה.

כמה מהן:

- קערת ממרח עגבניות במיוונו. אם מחמין ציט מונה זאת היא מזכירה סלט סחינה. מגישים אותה לרוב למשקאות חריפים עם מקלות מלוחים או מציות.
- קישואים עם מרק בנוסח אספרגוס.
- מנה עיקרית: קלופס טונה עם מרק פטריות ויטה. מנה זו הוגשה עם סופלה של תרד וקושטה בתירס משומר.
- מרק שעועית בגבינה.
- מנה מעניינת במיוחד: מרק פירות ש' הוגש עם לימון טרי וקוביית קרח עם עלה מנטה — מנת שתייה מרעננת לימות הקיץ.
- לסוף הסעודה: עוגת פירות שהוכנה מ' מרק עגבניות.
- ולסיום: מנת גלידה וניל שלטעמה ואיי כותה יצאו מוניטין.

המיני

קיבלת חשבונך לשנה החדשה, נא פרע אותו בהקדם. עקב הביקוש לעיתון, לא נוכל לאפשר כל משלוח ללא תשלום.

הידון

(המשך מעמוד 3)

הוא לא יבטל את חוקיהתירום, ששרדו מימי המנדט. הוא ישתמש בהם תחילה נגד הערבים — מעצרה-לא-שופט, הגבלות-תנועה, הפקעת-רכוש. אולם שיטות אלה יתפשטו בהכרח מן הסקטור הערבי אל הסקטור העברי. הנה הוחזק אדם למעלה משנה ללא משפט — תוך העלמת עצם הדבר מפני משפחתו. הנה מתרבות הידיעות על חדרי-עינויים בתחנות-משטרה.

רוב חוקיהתירום אינם מופעלים כיום נגד האוכלוסייה העברית. אבל הם קיימים — וכל חוק שואף מטבעו להגשמתו. כאשר ישלטו במדינה יוזמי תוכנית-נהלל, יקום כארץ מצביחורום אמיתי. יוצר מצב בטחוני שחייב זאת. ואז — שלום לך, דמוקראטיה.

תוכנית זו שימושית גם בשטח אחר. אין היא מצדיקה רק את הגיבוש ההדדית של מכשירים רודניים — ממנגנון החושי ועד לחוקיהתנוגות של חיים כהן. היא מהווה גם כסיוו אידיאולוגי נהדר להמך שן השנורוקראטיה הציונית. מי יאשים את הממשלה באי-השגת העצ' מאת הכלכלית? מי יבקר את הפער הגדול במאזן-התשלומים? הן כל אלה הבל-הבלים — כאשר עולם ומלואו, קרקעות וערים, מצ' פים לנו מעבר לגבול. תוכנית-נהלל מבוססת על הליבת היהדות העולמית. זהו האל"ף והתי"ו שלה מבחינה כלכלית: לקחת כסף ללא תמורה, למען הפתרון הסופי שיושג בכוח הנשק.

כאשר הסיסמות הישנות של מערכת השנור מאבדות את הש' פעתן, כאשר השקרים החדשים של מודעות המגבית מתגלים במי הירות כה רבה — הרי הפתרון של נהלל קוסם מאד. בעזרתו אפי שר לגיים כסף ללא גבול. זמה שחשוב יותר: אפשר לקחת את הכסף במצפון שקט. מגיע לנו.

אין זה מקרה שאנשים הקרובים לרעיונות אלה תובעים גם את הורדת רמת-המחיה של המוניים. גם זה לקח ההיסטוריה: המצבי איב המבטיחים שפע של שלל בעתה, תמיד דורשים בהנה מפרעה של זיעה ודמעות.

ש עוד סימן-היכר אחד להוגי-תוכניות מסוג זה, מאז שחר הימים ועד היום: הם זקוקים למנהיג המיתוס של מלחמת-כיבוש מפוארת וזקוק המיד לפולחן-מנהיגים. המנהיג, הפירר, הדוציה — הוא האבא ה' טוב. בו יש להאמין בעיניים עצומות. הוא יובילנו מעמק-הבכא של מדינה קטנה ועלוי בה, אל מרחבי-העושר של מלכות גדולה ובת-אלמחה. צריכים רק להאמין. פולחן-מנהיגים הוא דבר יציב — אך המנהיגים יכולים להשתנות. פולחן-האישיות התגלגל בקלות רבה מלנין לסטאלין, מטסא' לין למאלנקוב, ממאלנקוב לכרושצ'וב. מי האיש על הסוס הלבן, בעל החרב השלופה, הנושא את מבטי-הגשר שלו אל האופק המוד' רחי?

היום זה יכול להיות פילוסוף הקורא את אפלטון. מחר — מי יודע — גיבור צעיר מנהלל? ישנם כמה מועמדים — ולא כולם במפ' לגה אחת. יש תוכנית-נהלל, בנוסח זה או אחר, אינה המצאה של חוג מסויים, במפלגה זו או אחרת. הוא מרחף בכמה ראשים, השייכים לכמה זכמה מפלגות, הן בימין והן בשמאל. אם ישנו מוצר אחד שיש בו עודף בארץ, הרי זה המנהיג הצעיר, בעל העבר המלחמתי, המוכן לעלות על האוכף של הסוס הלבן.

אני רוצה להאשים, כי כל האנשים הקרובים לרעיונות אלה רואים בבירור את המסקנה ההגיונית הנובעת מהם בעק' ביות. מחלת המחשב השטחי, הפראזות הני-בובות והסיסמות המצלצלות כה נפוצה אצלנו, גם בין המנהיגים הנוכחיים והפוטנ' ציאליים, עד שקל מאד לזרוק לחלל תוכ' נית מקסימה — מבלי לחשוב לאן היא מובילה.

אולם רעיונות אלה, כאשר הם מתחילים להתגלגל, מובילים תמיד בכיוון הנתון. כמו אבנים במדרון, הם גורפים עמם את כל העומד בדרכם. על כן כדאי לעצור את האבן בתחילתה — לפני שתספיק לגרום למסולת.

הווי

לאחר — פנה!

ירושלים, תמה פקיד ליצן על לוח מודעות של משרד ממשלתי, חוזר המר' דיע כי עובדי מדינה, זכאים לגמול-מכונסים על השתקות הלבוש של העובד בזמן ה' ישיבה, הביא למבול של מכתבי בקשה לגזברות.

★ ★ ★

לא לפירסום!

תל-אביב, נתפס צעיר בנסיון להיכנס ללא כרטיס לתערוכת תחביב, טען כי כניסה בלי כרטיס, היא תחביב שלו.

★ ★ ★

ביר המדך

עיר-שריד, ערכו שלושה ילדים בני שש קומז'ין, גרמו לשריפת מתבן ובית-אימון על שלושת אלפי אפרוחים.

★ ★ ★

זהה האהבה

אייזדורף, גרמניה, הציתה אגנס שווימבראק בת 17 את הגורן בחתת אביה, גרמה לשריפת בית-המגורים, טענה אחר-כך כי ניסתה לעורר את תשומת-ליבו של אחד מכבאי הכפר, בו התאהבה.

★ ★ ★

שיעור לדוגמה

סכרוב, בריטניה, הביאה הנהלת בית-הסוהר להקה מקומית, שהציגה בפני האסירים את המחזה מלכות של אנתה כריסטי, נוכחה לאחר רדת המסך כי ארבעה אסירים ניצלו את ההזדמנות, ברחו.

★ ★ ★

צוואר הבקבוק

מכמורת, ציפה קהל ארחים בן 300 איש במשך שלוש שעות לרב המקומי, שצריך היה לפתוח את מסיבת-הגישואן בטקס הדתי, לא התאפק, פשט על המאכלים שהוכנו למסיבה, כילה את כולם, הכריח את המארחים לערוך נסיעה מיוחדת לנתניה, כדי לקנות בקבוקיין לצורך הטקס, כשהגיע הרב.

★ ★ ★

התקפת גזים

חיפה, נתפס ישו'אלי שהבריח 890 דולרים בגרביים מלוחכים שטמן בין חפציו, הסביר כי קיווה שהריח ינא את פקיד-המכס מעריכת חפוש.

★ ★ ★

תפוח גן-עדן

בית-יצחק, קיבל יעקוב מחלוף מב' רק מבית-החולים בבארי-יעקוב, שבישר לו כי אשתו נפטרה, מיהר לבית-החולים, מצא את אשתו אוכלת תפוחי-עץ, גילה מאוחר יותר כי המברק נועד ליעקוב מח' לוף בבית-לילית.

★ ★ ★

מחמת דת

ניו-יורק, ארצות-הברית, נתפס הרב נתן ארנס, בן 49, שעבד בשעות הפנאי שלו כפקיד דואר, בנסיון להעלים סכום של 400 דולר, שהיו מיועדים למסיון נוצרי.

★ ★ ★

האצילות מחייבת

לונדון, בריטניה, ירש שליח משרד ממשלתי את התואר לורד בראדבליין, חיתר עליו כשנוכח כי הוא מחייב אותו בהוצאה חודשית של כאלף לירות שטרלינג.

★ ★ ★

סיפור מזעזע

פתח-תקווה, סירב סעדיה גאון לש' מוע סיפור-מתח מפי אחד מחבריו, קיי בל זעזוע-ימות לאחר שהחבר חבט בו בבק' בוק בירה בראשו.

★ ★ ★

עבודה נוספת

תל-אביב, התלוונה אשה בת 40 כי נהג טכסי, שהסיעה לרמת-גן, התנפל עליה, עשה בה מעשה מגונה, נמלט עם כספה, הביאה למעצרו של הנהג שטען כי קיבל את הכסף כתשלום על שירות.

★ ★ ★

רפואה מונעת

לונדון, בריטניה, זכתה גאן ליליי לגט מבעלה אחרי שטענה בפני בית-דין לערעורים, כי מיד לאחר לדת בתה בת-החמש נתקפה באלרגיה לגברים, חשה בחיי-לה וסתחררת כשהיא נמצאת בקרבתם.

מקור

חברים וספרים על זנחם

עד עשרים (זכר מנחם בן-דוד, הוצ' את ההודים, 264 עמודים) הוא מגין שנותיו של אחד מארבעת הישראלים האחרונים שהלכו לפטרה, גבר צעיר שנולד בכפר הילדים שפייה ונהרג בקרב עם בדואי המש- מרהלאומי, בדרכו חזרה מן הסלע האדום. בניגוד לספרי זכרונות אחרים לנופלים, בנוי עד עשרים על סיפור זכרונות וקטעי הווי מפי חברי מנחם, כפי שאספם חברי למשק יטבתה, גדי. כמו אחרים ספרי זכרו- נות, שראו אור החל מלחמת העצמאות, גרוש גם ספר זה עולם מלא של צעיר ישראלי, שנולד עשור אחד לפני הקמת המ- דינה, חי מספר דומה של שנים אחרי הקמ- תה. זהו סיפור חייו המקוטע של גבר יש- ראלי חייכני, שלולא אותו מסע הרפתקני, היה הוא עומד בשנת לימודיו השנייה או השלישית בקולטה לחקלאות ברחובות, מתכנן עתה את שטחי מורע השלחון בקיבו- צו הצעיר יטבתה.

כי מנחם בן-דוד, כמו אביו עשהאל, מנהל במשרד החקלאות, הוא נצר למשפחת



חזיפתרה בן-דוד איש לא נשאר מאחור

איכרים בראשון לציון, שבילה 18 מר- שנותיו בכפר, בקבוץ ובבית-ספר חקלאי. ככל נער ישראלי אחר בן-גילו, עסק מנחם במקצועות גוספים, הצטיין באתלטיקה קלה ושחייה, סייר בתאוה בלתי-ריגילה נופים רבים שנפתחו לפניו לאחר מלחמת העצמי- אות ומערכת סיני.

יחד עם חברו ובן גילו, רם פרגאי (העולם הזה 1110), נלווה מנחם לשני סיי- רים-נגביים לסיור לפטרה, זמן מועט לאחר הנסיגה מסיני. אחרי יומיים הוחזרו גוייתו וגורו שלושת חבריו על-גבי אמבולנס צבאי בגבול אילת-עקבה.

למוות, עדי-חשבון החופש. אולם עיון מעמיק נוסף בזכרונות חבריו חושף את השוני שבאחידות. סיפוריה של חברתו מרגולה מגלה נער ביישן ומסוייג, הנוהר שלא לפגוע בחבריו למשק, אינו יכול להתגבר על היצר הבריא של הסיירות שבו. גם לאחר שזכה לגויפה מחבריו, על נטשו את עבודת הכספוא ביטבתה, כזי לצאת לסיור אחרון בסיני המפונה, לא הצליח מנחם לה- גבר על אותו יצר, יצא לסיור לפטרה על חשבון החופש המגיע לו.

סיפור אחר של חברו להכשרה וסירוונות, גדי, מאלף עוד יותר. מספר גדי במילים פשוטות על קשראנטי-צבאי, שאירגן מנחם, כדי לא לנטוש את חבריו לטירונות במסע- לילה מפרץ: "... גורה עובר לראש הטור ופוחח בצעדים מהירים. בבת אחת נכנסים למהירות מסחררת, נקרעים שרידי השינה האחרונים, באות נשימות כבדות והרגליים גומעות מרחקים. רק כשרוני רוטן בלי סוף; מה, קשה מאחרים את הרכבת? מנחם מסנן — הוא לא ישבור אותנו ... הוא

• והיה אחד מארבעת הכדוריסטים הרא- שונים שחצו את הכנרת לאורכה.

לא ישבור אותנו... שקט-של-מאמץ-עליון של-עקשנות. פתאום מתברר כי לא כולם יוכלו לאחוז מעמד. מנחם לוחש: תעבירו קדימה, שמשוליק נשאר מאחור, תעבירו קדימה, גורה אינו שם לב... גורה מחיש את הקצב. שניים מפגרים. מנחם מנסה לא- חוז בהם ולע-דום, אתם תגיעו, אתם תגיעו אתנו, הוא צועק. בלי הצלחה. עוד שנים ושברים... מנחם רץ קדימה, לוחש לרוני וגדי: תאיטו את הקצב. מוכרחים להגיע יחד. לא משאירים איש מאחור. גורה מחיש את הקצב. היצמדו אלי! הוא שואג... מנחם מתרוצץ בין הטירונים, להאיט את הקצב, הוא פוקד... גורה מתגעש. הוא מוכרח להאיט. אין דבר — עוד תבוא דפיקה..."

15 חודש לאחר מכן נהרג מנחם בן-דוד בין קירותיו של הוואדי הסלעי, המוביל מה- סלע האדום. אחד או שניים מהארבעה יכר- לים היו אולי להינצל, אם היו נפרדים ומס- תגונים-יחידים בחזרה אל מעבר לגבול. אולם הם למדו את התורה העליונה: "לא משאי- רים איש מאחור. מוכרחים להגיע יחד."

שירה

מזרומי וגדל השן

שעון הצל (שירים מאת דן פגיס, ספ- ריית פועלים, 90 עמודים) ממוקם על מגדל השן הגבוה ביותר שבנה לו משרד ישראלי אי-פעם, כדי לשיר שירה טובה. דן פגיס, חבר קבוץ השומר הצעיר ותלמידו של המ- שורר יוצא-גרמניה, אריה לודוויג שטראוס, שר בשבעים שיריו — (שנבחרו להדפסה בספרו הראשון מתוך יותר ממאה שירים שכתב פגיס, בשמונה השנים האחרונות) — כמעט על כל נושא ראוי — אך ממרחק וגובה בטוח.

בניגוד לבני גילו, המחפשים תיקון חב- רתי או אישי בשירתם, מסתייג פגיס בשי- ריו מכל נושא חברתי בולט. כך מוכן הוא להרבות שבחים על מרבד פרסי שהוא, רוגע של שתי וערב, איזון צבעוני של שינה, או להתפעל מעיר-גשרים, אדירת כתפיים, שבועצם חושיה חגות כיכרות, מעדיף לא לומר דבר על כל אותם נושאים ושברים נושאים שחבריו לגיל בזבוז עליהם ספרים רבים.

אולם מנושא אקטואלי אחד לפחות לא יכול פגיס להתעלם — מהמלחמה. וכאן, במחזורי עבדי המלך, רשם עדי-מלחמת-השח- רור את הטובים ביותר והגרוועים ביותר שבשירי ספרו. לעומת כשלון בתיאור הכפר הערבי הנטוש, כתב פגיס — בצד שירו המדבר לכל לב, הקרב (בבעינים גדולות וזרות / ובמצת שבור / יתקבצו המתים על פי הבורות / ... ישתקו בפיות פער- רים: / לא נודע מי אורז ומי ברוך / בעפר החרוך) — את שירו השלם ביותר, הלוחם:

"יכה ככרך המלך במלך, / ירדוף בסער סוסים. / חזי המגן וזרועי השלח / ואת להט מצחי אשים / בלהט החץ והקלע. / דמי אוהבי ואויבי דמי מכסים."

תרגום

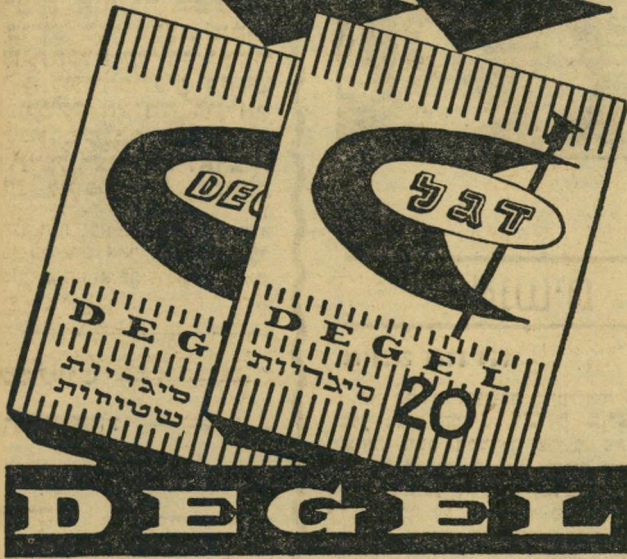
סוד אי הפסחא

אקיאקו (מאת תור היירדל; הוצאת הדר; 315 עמודים) פירושו בשפתם של ילי- די אי-הפסחא, אחד הקטנים והניידים שבאי- האוקיינוס השקט, הוא מין רוח שומר פרטי, הנמצא אצל כל אדם, משגיח על מעשיו ומראה לו את הדרך בין טוב ורע. תור היירדל, הנורבגי שזכה ליפרסום עולמי בעת שחצה את האוקיינוס במסע הרפסודה הי- מפורסמת קונו-טיקי. מספר בספר זה את תולדות המשלחת המדעית שניהל, אשר יצ- אה לחקור את אי-הפסחא, הנמצא תחת חסו- תה של ממשלת ציילי.

המיוחד באי זה, אשר עורר את סקרנותו, הם מאות פסלי אדם ענקיים, עשויים מגושי אבן-לבה, המפוזרים על פני האי. פסלים אלה, שמשקל הגדולים בהם הוא עשרות טונות, והמשתנים בגבהם לביניים בני 4 קומות, היו תעלומה שהחוקרים לא מצאו לה פתרון. היירדל, ששהה במשך כשנה על האי המנותק מכל קשר עם העולם, העסיק במקום כמה קבוצות של ארכיאולוגים, הצ- ליח להסיר את התעלומה מעל בני האי ש- נחשבו לבני הגזע הפולינזי. הוא קבע שהם בני האינאק הקדמונים מפרו, שהגיעו לאי לפני מאות שנים בסירות-קנים פרימיטיביות. קורות משלחתו של היירדל על האי ותו- צאות מחקריו מסופרים על-ידו בספר מרתק, הנקרא כסיפור בלשי, והחושף בפני הקורא עולם חדש, גודשימיסטרורני.

שתייהך כאריזה כפולה

שטוחה עגולה



20 סיגריות * 280 פרוטה

אתה נוסע לאירופה?

התדע היכן לבקר, מה לראות, איפה לא- כול? ללון? לבלות? לנצל את מעט המטבע הזר שברשותך, במקסימום של יעילות וחכנון?

ב"המזריך לתייר באירופה" מאת ס. כוכבי, שיצא זה עתה לאור בהוצאת אחיאסף ירושלים תמצא תשובות לכל השאלות הנ"ל.

תהנה ותחסוך פי כמה מאשר הוא עולה (5,800), שפע של מפות ותמונות. מילון קצר עברי-אנגלי-איטלקי-צרפתי. המכירה הראשית: לוני כהן ושות', תל- אביב, נחלת-בנימין 5, ואצל כל מוכרי הספ- רים בארץ.



טפול נכון מרחיק קשקשים



נקה אויל שמפו מטפה ומיפה את השער

המפיצים: חב' נורית בע"מ

אנגלית

תלמוד היטב בביה"ס "קדימה", רחוב בן-יהודה 74, תל-אביב.

נמשכת ההרשמה ל: (1) קורסים מרוכזים למבוגרים.

(2) קבוצות נפרדות לאנגלית לתלמידי בתי-ספר.

(3) הכנה לבחינת בגרות לאקסטרניים (דצמבר 1959; מאי 1960).

פרטים: מ-9-12 לפנה"צ; 3-9 בערב.

מלכת המים 1959

זאת יכולה להיות את - השי נה! כי שוב פתחנו את הי תחרות לבחירת מלכת המים - הצעירה שתסמל את החן והי נעורים של אומה צעירה אשר כנת לחוף ימים. המלכה, שתי סגנונותיה ונסיכותיה של הי מחוות, תיבחרנה בקלפי כללי וישר, עלידי הציבור שיהיה נוכח כנשף הסיום - הבחירה הרמוקרטית היחידה מסוג זה בארץ כולה. כמו מלכת המים 1958, שנתקבלה עלידי ראשי הציבור ואליה הקולנוע בהמש ארצות וקצרה הצלחה בינלאומית, תצא גם מלכת המים 1959 בשליחית-שליחית טוב לארצות השוכנות לחופי הים התיכון.

את השאלון הזה זכאית למלא המועמדת עצמה, וכן כל אדם אחר המעוניין להמיר ליץ על מועמדת, המתאימה לדעתו לתחרות.

השם:

מצב משפחתי:

הכתובת המלאה:

שנת הלידה:

מקום הלידה:

שנת העליה:

גובה:

צבע שיער:

צבע עיניים:

השכלה קודמת:

ידיעת שפות:

ספירט (לציין איזה):

מקצוע או שמה לימודים:

מקום העבודה או הלימודים:

האם המועמדת היתה או הנה חברה בתנועת נוער, תנועה קיבוצית, אירגון ספורט, להקה אמנותית או כל אגוד אחר?

פרט איזה ומתי:

חובבונות:

אם אחד הפריטים אינו חל על המועמדת, אל תמלא אותו. יש לצרף לשאלון זה את תולדות החיים של המועמדת, עד כמה שהן ידיעות למלא שאלון זה.

נא לשלוח את השאלון הממולא בצירוף החומר למערכת העולם הזה, ת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על המעטפה "מלכת המים 1959".

נא לחדשק את תמונת המועמדת כאן.



פרדי דורה נזרק ושמט בכריכת, בית דולפין במקום ציד קרפיונים

גים התחמיימים את מנהל הטקס פרדי דורה, השליכוהו למים. אלא שפרדי, המנהל מוע' דון-לילה בנהריה, לא התבלבל, הפך את הי בילה לטקס משעשע בהציגו בלס מים באמי צעות חתירה על מצוף בעזרת מטאטא. . . אחרי שנים של חרם רצוף על מלכת המים של ישראל, הנבחרת על ידי עתון מתחרה, ביטל השבוע עתון הערב מעריב-חרם זה. קוראי מעריב, שלא קראו בעתונם אף פעם את המושג "מלכת המים של ישראל", זכו לקראו השבוע פעמיים. היה זה כאשר מעריב סיפר כיצד מילאה מרים הרר, מלכת המים של ישראל, את שאיפתו הישנה של קנת קאם, אשר נבחר השבוע בפעם השני בעית כראש עיריית גרינביל בקאלפורניה, הסכימה לשבת על ברכיו. זאת הפעם הראשונה בכל שנות כהונתי שאורח נכבד יושב על ברכי, אמר ראשי-העיר, אחרי שמלכת המים היפוי הסכימה לשבת על ברכיו בפווה משו' גה שהוצעה על ידי צלמי העתונות. למען המגבית, כמובן. . . יודעת העתונות הוחרה הישראליות שמצאו את אשון בורז' עות התנים זרים, נוספו השבוע עוד שתיים. הראשונה היתה יהודית קורן, מי שהיתה ידידתו המסורה של הבמאי יוסף מילוא, אשר נישאה השבוע בינה למנהל אל-על שם. ואילו רבקה מרניק, המוכרת יותר בשם רבקה מהציבור, שהיתה דיילת באל-על, נישאה השבוע תגיית לאיש עסקים דרום-אפריקאי ביוהנסבורג. . . כאשר הופיע תיאטרון זורה-מי שמי בה צגת נקרא לו דודים בכפר-סבא, כבה לפעם האור באולם באמצע ההצגה. לרגע אחד השתררה דומיה בקרב הקהל והשחקנים. או' למ כשנמשכה החשיכה החל הקהל להתמר' מר ולקום ממקומו. הציל את המצב השחקן זאב פריד. הוא הבחין בפתיחה שהיבהה במסדרון האולם, צעק אל הקהל בדיבור שנשמע כחלק מהטקסט: "תביאו מהר את הפתיליה לבמה!" אחד הצופים כבר היה בדרכו לבמה עם הפתיליה, כשהצופים ממ' תינים להצגה מיוחדת במינה, אלא שחברת החשמל מנעה מהם חויה זאת. האור נדלק מחדש.

כיצד זה הוא עושה דיאטה שאינה מורגשת עליו, השיב: "אני שומר על זה בסוד" . . . מכונית צבאית שנשעה בכבישי הגליל הגי בירה לפתע את מהירותה, עקפה מכונית שדהרה לפניו, חסמה בפניה את הדרך ועצ' רה אותה. מהמכונית הצבאית יצא הרב הראי שי אלוף-משנה "שלמה גורן" וניגש למכו' נית האורחית בה ישב מנהל משרד הדתות "שלמה זנוויל כהנא" כשמגבעתו מונחת על ברכיו. לא ידוע מה דובר בין השניים. אולם כשהמשיכו המכוניות בדרכן, חבש כה' נא את כובעו על ראשו. . . במאי הקולנוע ג'ון בארי, שגורש בזמנו מהוליווד וה' עוסק בהפקת סרטים בצרפת, ביהוד אלה של אדי קונסטנטין, הגיע השבוע לכי' קור בארץ בקשר להפקת סרט אודות חי' חנה גוש. בארי הכחיש את השמועות כאי' לו נישא לחיה הררית, אולם במכתב פרטי ששלח לחיה הנמצאת מזה חודש באר' צוה-הברית כתב לה: "אני מרגיש כאן בלעדיך כמו פיתה בלי פלפל". אחרי שבמ' שך ימי שהותו בארץ, הובילו אותו מלווי ממלון למלון ומבר אחד למשנהו, אמר בארי לבסוף: "אולי אפשר גם לראות אנשים עובדים בארץ הזאת?"

★ ★ ★

מי דג את מי?

לטבילה רצינית זכה השבוע הזמר פרדי דורה. פרדי ניהל השבת את טקס הדולפי' ניאדה שנערך על ידי בית-דולפין בשבוי' ציון, במטרה לעודד תחירות במקום. לטקס הוזמנו גם חברי מועדון הדיג התחמיימי של חיפה, שלפי התכנית היו צריכים לדוג בבוקר דגים בים ולפתוח את הטקס בהג' שחם לקהל. אולם בגלל הים הסוער לא יכלו הדייגים התחמיימיים לצאת לדיג. כדי לא לאכזב את הקהל ולהראות לו דיג תחמיי' מי, יצאו מספר דייגים לעכו, וכשו דגי קרפי' יון, עמדו להטילם לבריכת-השחיה של המ' לון ולדוג אותם שם מחדש. אלא שהדגים לא יכלו לשאת את הכלור שבכריכה, מתו לפני שהרגו אותם. במקום זאת תפסו הדיי'

פסוקי השבוע

- נשיא ההסתדרות הציונית הד"ר נחום גולדמן, בכינוס הועד הפועל-הציוני בירושלים: "לעיתים אני מקבל את הרושם, בתפקידי נשיא התנועה, שאני דווקא שישועה הרוב על סוס זקן וכמה סאנוס פאנושאים ורכבים אחרים."
- הד"ר נחום גולדמן, באותו מעמד: "מי קובע שהתנועה הציונית אינה תנועה גדולה? - תנועה שמגלגלת למעלה מ-300 מיליון דולר בשנה אינה תנועה קטנה."
- ה"ב הצ"ב יוסף ספיר: "ההבדל בין מדינאי ופוליטיקאי הוא בזה שהמדינאי לא ימצא לעולם שפה משותפת עם האספנסוף."
- תדי קולק, מנהל משרד ראש-הממשלה: "לו כל הארץ היתה מורכבת מקיבוצים, והלאי שוה היה כך, לא היינו צריכים את ועדת-העשור."
- תדי קולק, בהסבירו מדוע הוציאה ועדת-העשור מדליונים: "זה טוב שלהודי יש איזה מדליון כזה, שהוא יכול להסתכל עליו על הקיר בבית. חוץ מזה יותר קל לקנות מדליון מאשר לשלם מיסים לאשכול."
- יעקב בן-ספיר, איש רביעיית מועדון התיאטרון, בהסבירו לידידיו מדוע הוא ממשיך לרחוץ בים תל-אביב למרות הוזהמה שבו: "בחיים יש הרבה יותר זוהמה ובכל זאת אני ממשיך לחיות."
- המבקר בועז עברון, בתגובה על השמעת המשורר יהונתן רטוש ב' מעריב: "משורר כמו רטוש אינו נמדד על-ידי העתונות. הוא מורד לה."

אנשים

איפה החי?

את סלידתו הגדולה מהמלחמה הפגין השי' בוע נשיא המדינה יצחק בן-צבני, שעה שהיה נוכח בתמרון שריגי צה"ל שנערך אי-שם בדרום. הנשיא שהגיע למקום בהלי' קופטר, נחת בין השריונאים, נוכח כי התמ' רון נערך על שטח בו פזורה להקת ארבה ענקית. מאותו רגע ועד לסיום התמרון היו מרבית שאלותיו של הנשיא מוקדשות יותר לארבה מאשר לתמרון. . . באותה הודמנות סרב הנשיא בכל תוקף להחליף את כובע הקש שלו בכובע טמבל שהוצע לו. . . עגיני יותר באותו תמרון היה הרמטכ"ל רב אלוף חיים לפקוב. כאשר הבחין במ' טוס מגמיק-טוס, הוציא מיד את פנקסו כדי לרשום דו"ח. עזר לו בתפקיד זה מפקד גייסות-שריון אלוף חיים ברלב, שהספיק להבחין במספר המטוס. . . בעיסקים יותר נעימים עסקו חברי-כנסת. בהצגת הבכורה של הסרט הסובייטי הדון השקט המוצג בתל-אביב, הופיעו דוקא שני ח"כים ימנים, בעוד שאף ח"כ שמאלי לא נוכח במקום. הנוכחים היו ראש תנועת החרות מנחם בגין, וח"כ הצ"כ זלמן סוזאייב. . . לפני שנשא את נאומו בפני כנס הועד' הפועל-הציוני בירושלים, בו הסביר לנוכחים דברים, כמו מתי נוסדה המדינה ומה קדם לכך, ישב ראש הממשלה דוד בן-גוריון במשרדו והכין את הנאום. כשראה זאת שר האוצר לוי אשכול, שאל את בניג: "מה אתה מתכוונן לחדש בנאום שלך היום?" "כמעט שום דבר", השיב בניג. "אז למה לך להתכונן?" היקשה אשכול, "דחקא נאום שאין בו חידושים קשה יותר", הסביר ראש הממשלה. . . ולולו הסתרת-הדברים בנושא המדינה, השמיע מנהל משרד ראש-הממשלה תדי קולק, כאשר הירצה השבוע במועדון המדורה בתל-אביב, על הישגי שנת-העשור. כאחד ההישגים הדגוי קולק את העבודה שהשנה הוצאנו את הנשיא אל העם, לתגי' גת. נטיעת היער בסתנה ואנו עוד מתכוננים להמשיך ולהוציא אותנו. . . כאשר העתו' נאי אורי קיסרי, שהשתתף באותו ויכות במועדון המדורה, ציין כי אינו סבור שחי' דון התנ"ך הגביר את לימוד התנ"ך אפילו בחמישה אחוז, השיב לו קולק: "אני יודע על חוג תנ"ך אחד לפחות שקם כתוצאה מחידון התנ"ך - זה שבבית ראש הממ' שלה."

★ ★ ★

היכן המגבעת?

הד"ר רוברטו אהרון, חבר הועד הפועל הציוני וחבר האקדמייה העולמית של הדייגים הכלליים, הגג השבוע את תנועת ביתו במס'בה בה נכחו חברי כנסת רבים ובתוכם משה שרת. להנאתם הרבה של המסובים דיקלם באותה הודמנות ח"כ הצ"ב יוסף פרליון, שירים בפולנית, אנגלית ועב' רית. כאשר זכה בתשואות הדרן התחדה סרליון: "אני חובב שירה גלבה. עד היום היה אני משגן שירים. . . כמובן אלה שמוצ' אים הן בעיני". . . ציוני כללי אחר, חבר הנהלת הסוכנות ליאו דולצ'יץ, החליט לרות ולשמור על דיאטה. למרות זאת לא פחת היקפו במאום. כאשר נשאל דולצ'יץ

בזיון לאומי אחפיר של נבחרת הכדורגל הישראלית לפני התחרות עם פולין נבחרת נפסדת

1:5 (0:3), לאחר שליטה מלאה במגרש.

★ ★ ★

אל תלכו למשחקים!

ה שאירע אחרי כן בהתאחדות הכדור רגל הישראלית ובקרב עסקני הספורט, שלא עסקו מזה שנים בספורט, דמה לקטע מתוך עלילות חמאי חלם. העסקנים התכנסו לישיבות, העסקנים הריצו משלחות. העסק

כחצי שעה אחרי תחילת המשחק שגת הר בלם שאול מתניה, איפשר לחלוץ הבלגי ז'יארו לפרוץ דרכו אל עבר הכדור ולב עיט לשער. 0:1. המרכיבים החלו לאבד את העשתונות. הם ביצעו מספר חילופים. אלא שדבר לא עזר. גם מעט המרץ שהיה ליש ראלים בתחילה, דעך וכבה. הם שיחקו כ" נערי בית-ספר אפטיים כשהבלגים הוריוזים מפתחים מרגע לרגע משחק תוקפני יותר,

קצת אימונים, צחקו לפני המשחק. המשחק התחיל יפה מאוד. על המגרש. ביציעים התנהלו משחקים מכוערים עד להחריד. אספסוף פרץ גדרות ומחסימים, תפס מקומות ישיבה מסומנים שנמכרו במחיר יקר. שוטרים עמדו מהצד וחיכו. "לא קיבלנו פקודה", הם הטבירו לאזרחים ש" ביקשו מהם להתערב כדי לשמור על מקור מס. סדרני הפועל חיפה המהוללים, אנשי

מי אשם? "השחקנים" אמרו המרכיבים, פוקס ובן בטט, שני עסקני ספורט מזדקנים: "לא יודעים מה קרה להם. שיחקו בלי מרץ, בלי התלהבות, בלי רצון. מה אפשר לע" שות אתם? לא רוצים לנצח ודי!"

"המרכיבים", אמר המאמן אלי פוקס ב" סוד, לא לפירסום ולא לציטוט, שלא ישמעו ולא יזיקו לו חס וחלילה בעתיד, אבל בלי שם מותר לכתוב: "לא יודעים מה שהם רוצים. אין להם מושג בכדורגל, כל אחד דואג רק לאגודה שלו, שחס וחלילה לא ידלגו על שחקן שלו שיראה את עצמו קצת במגרש. חשבו שיעשו נתיח, יורקו את הזקנים החוצה ויכניסו כמה צעירים ויש להם נבחרת. הנה להם!"

"המאמן?" צעק הקהל ואתו חלק מעתור נאי הספורט שלא העיזו לכתוב זאת גלויות: "אלי פוקס הבייתה! אלי פוקס הבייתה! גם כן מאמן. זה שהוא היה שחקן טוב עדיין לא אומר שהוא צריך להיות מאמן. שמעתם מה מספרים? בכלל הוא לא הצ" ליה בבית-ספר למאמנים, בגרמניה. מאמן ישראלי לא שוה אף פעם שום דבר. מה עושים לנו נסיונות פתאום?"

★ ★ ★

יופי מכה את יוספי

ה קהל! טענו השוטרים, "פראי-אדם, לא יודעים להתנהג. כדורגל תן להם? — מלחמת-שחרים תן להם! כדורגל תן להם? לעשות? להרביץ מכות, שיהיו כמה פצו עים? או יהיה טוב? שיעשו מה שהם רוצים. שיקפצו גדרות ויכניסו למגרש. ש" יעלו אפילו על השחקנים, אנחנו לא מז" ערבים. אנחנו באנו לראות משחק לא להרביץ מכות. מה, אנחנו לא בני-אדם?" "השוטרים!" רתחו עסקני ההתאחדות ל" כדורגל, "איה חוצפהו לעמוס ולקצינים שלו נותנים כל פעם כרטיסים ביציע הנשיא באמצע. מביאים 100 שוטרים שימרו על הסדר ובמקום זה הם מתחמקים. אי שכל ביל מה נותנים להם להיכנס? לתפוס גנבים? הסדרנים של הפועל חיפה רצו לשמור על הסדר, ניסו להשתלט על הקהל אבל יאו שאף שוטר לא נותן כלום בשביל הסדר, או למה הם צריכים להיות יותר אדוקים? או מה יש שהם עמדו על הקו והסתירו לכל הקהל אם הם לא היו שם, הקהל היה עולה לקחת את הכדור עם השחקנים ביחור. "ההתאחדות" אמרו העתונאים; "אמרנו להם קודם. הוזהרו. התרענו. וזה מה שיצא — חוסר כשרון! איפה התכונן? אמרנו כל הזמן שיש שחקנים יותר טובי ביס! אמרתי שיש מרכיב יותר טוב! אמרתי שיש מאמן יותר טוב! אמרתי אמרתי."

"העתונאים" אמרו השחקנים. "בילבלו את המוח למאמן ולמרכיבים, נתנו עציה, עשו מכלומיקים שחקנים ומשחקנים עשו אפס, אמרו את זה להוציא ואת זה להכניס. קישקשו, קישקשו ועכשיו יהיה להם עוד פעם חומר לכתוב."

"השחקנים" אמרו המרכיבים. "לא! ה" מאמן!" צעק הקהל. "הקהל" הסבירו לצד ני המשרה, "כן, אבל גם אתם" אמרו העתונאים, "אתם הכי גרוועים" אמרו ה" שחקנים.

★ ★ ★

השוטרים חייבו בנחת

נם גדול היה פה" צעקה כותרת "אחד העתונאים. תודה לסטנדרד" הת" מוגג עתונאי ספורט אתר. "הם החזירו אר" תנו למציאות. האמנו בכוח הכדורגלנים שלנו וטוב שהם באו לפקוח את עינינו."

זאת אינה בדיחה חסרת טעם. כך הגיבו כמה מחשובי עתונאי הספורט בישראל אחרי ההיסטריה ההמונית שתקפה השבוע את אהודי הכדורגל במדינה. הגורם לפא" ניקה הגדולה היו 11 שחקנים בלגים, לא רעים, אבל גם לא טובים באופן יוצא מהכלל, אנשי סטנדרד ליאו, הם באו לאיצטדיון רמת-גן להתמודד נגד הנבחרת הישראלית, אחרי שקודם לכן גברו על הפועל ירושלים 3:3 ונוצחו על ידי הפועל חיפה 1:0. לא היו להם אשליות רבות. "אין דבר, שהנבחרת שלכם תעשה עלינו

ההתקפה

נחום סטלמן, ששיחק כחלוץ המרכזי של הנבחרת הישראלית בחלק מהמשחק נגד סטנדרד ליאו, מנסה לנגח כדור שנבעט לעברו מעל הכדור ואילו מיטין מסמן מן אחר לשופט כי סטלמן נמצא במצב "נבדל" לפני הנגיחה.



הכניעה

אלי פוקס, לשעבר שחקן מצטיין בנבחרת הישראלית ועתה מאמנה (בטר" נינג שחזר משמאל), מנסה לעודד את רוח שחקניו במחצית המשחק, כשהתוצאה היתה עדיין 0:1. מיטין נראה מעטה הנבחרת כשהוא מרטיב את ראשו של סטל" מן. חלק מן הצופים, שפרץ למגרש והסתובב עליו באין מפריע, נראה מסתכל בנבחרת.

מתעתעים ביריביהם כאילו היו מקלות של פרחים חסרי אונים לעצור בעד זרם של סף הדשא עצמו. המשחק עצמו התחיל בצורה מבשרת טו" בות. מעודדת על-ידי הקהל ועל-ידי הנסיעה הקרובה לאירופה, החלה הנבחרת הישראלית בסדרת התקפות, שהסתיימו בכמה בעיטות נאות, אך עקרות, ליד השער הבלגי. המאמן והמרכיבים התרוצצו על המגרש, נכונים ל" צוור בהבל פיהם להבקעת הגולים.

ממתחש במדינת הכדורגל הישראלי המפואר לא יתרח" שו יותר נסים. הכל יהיה כמו שהיה; כל הכלולות יחזרו על עצמם. אי-הסדרים לא יפתיע יותר איש. תמיד אפשר יהיה להא" שים מישהו, אבל כעבור יום יצחקו. כי מה שמתרחש במדינת הכדורגל הישראלי הוא תבנית מוקטנת של מה שמתרחש במדינה: חבורת עסקנים, חלקם פרימיטיביים, רובם חסרי השכלה, מנהלים את הספורט הלאומי כמו חנות-מכולת. הם אינם מפחדים, לא מגילויי שחיתות ולא מכלולות. מקומם מובטח. כי המשטר מבטיח להם זאת — משטר של אגודות מפלגתיות חתיות בשבת שמור לי ואשמור לך" — תכניסו לנב"ח רת שחקן של הקבוצה שלי, או לא איכפת לי שתכניס גם שחקן מהקבוצה שלך. הם ימשיכו ללחץ את השחקנים למסעות לחוץ" לארץ, ומסעות רבים, למרות הכלולות.

מי אשם?

ישנה רק תשובה אחת. אלה שמקיימים את המשטר הזה, באדישותם ובהשלמתם עם שחי שיגרה של מפלות, ביוניות, אי-סדרים, שחי תות רומאות נקלות. כל זמן שאלה המקיי" מים בכספם את המשטר הכדורגלני ימשיכו ללכת למשחקים-לא יקרו נסים בכדורגל.

מכתרים ארותי



כולם, אבל כולם, אומרים עליה שהיא נחמדה. אך בפרט מפורסמת אני בהיקף מתני הצר במיוחד. חלילה לך לחשוב שאני משיחית. לא ולא. אלא פשוט שתדע אל מי מתכוונן אתה לכתוב. היא בת 18, וכאמור, אולי היא אהבת מכונית. שלח לה תמונה. גם שלך.

ידי לא במעד

(1132/31) חושב שהוא נורא חכם ושואני מיותרת, ועל כן מנסה הוא את מכתבו כפי שלדעתו הייתי אני עצמי מנסחת אותו. טוב, נו:

נערת השבוע



היא נראית חפה לגמרי מפשע, אבל כמו שאתם רואים אותה, אחראית אשה צעירה זו לכך שדני קיי שר את ארץ זבת חלב. זוהי שולמית ליבנה, והיא לימדה אותו שירימוולדת יקר, ומאז אחד מתחביביו המתוקים של הקומיקאי המסורף, הוא להעיר בשלוש בלייה את ידידיו היהודים. לשיר להם בטלפון את ארץ זבת חלב.

היא מוכרת בחיפה — שם היא מוזיקת כוזמרת המקור מית מס' 1 — כשולה הניגנית, והיא באמת כזו, גם באופי. תמיד היתה שוויצרית ורבת-מרץ, ועוד בימים הטובים של המכבי הצעיר וההננה, היתה מלהיבה את החברה בשירה. בעלייה המפורסמת לברייה היתה זו שולה, במכניס וחולצת חאקי, שעמדה ושרה מלוא גרונה לא נזוז מזה כשכולם נחרים מחזיקים אחריה.

מזה הצלחתם ודאי להבין שהיא כבת 28. היא נשואה, יש לה שני ילדים. אולם עובדה זו אינה משנה את פעילויותיה הקוליות של שולה. היא מוסיפה להופיע בשירה בחיבת נוח, בישובי ספר או קיבוצים. ניתן לה קצת לדבר על עצמה. היא שונאת:

„אנשים המתכננים הכל מראש ואינם מסוגלים לשום דבר ספונטני;
„לצאת להופעה בליל שבת;
„את סימונה מדימונה ושות'
„אוהבת:
„לענות בחיוב כששואלים אותי אם צבעתי את שערי;
„תיאטרון;
„את הבלדות הישראליות שעדיין לא נכתבו;
„גויאבות;
„כשמבקשים ממני לשיר כדור בשר;
„לשוחח עם בתי, לימודי לפני נשיקת לילה טוב.“

בודדה, או אין לך חבר?

תראי מה שמלבסי בן 21 יכול לעשות (1132/29):
הוא כותב, יעני, אל נערה שבדמיון:
„...חורתי הביתה הוא הסרט אנקת גבהים. הבית היה ריק ומשמים. חורים אפלים וחופני-בדידות. הפעלתי את מקלט הרדיו ונעימה קלילה פיומה בחשאי. לגמתי קצת לפתח מן המקרר והתחלתי חושב, נזכר ומסכם. „היודעת את מי אני? מסופקני. נפגשנו לראשונה לפני המין זמן. נפגשנו. מזור לכתוב מלה זו. אפילו שלום לא אמרנו איש לרעותו. אפילו את שמך לא ידעתי. לאחר מכן ראיתיך רבות. ברחוב, בקולנוע, באוטו בוס. שאלתי לשמך. אמרו כי שמך שם חמוד. „ולאחר מכן חלפו שבועות וכמעט ושנתחת מלבי. הייתי בהמון מקומות. היכרתי נערים ונערות. מצאתי את עצמי מחבב כמה מהן, אך בשבועות האחרונים הופעת. צצת כאילו חדשה. וחקרתי ושאלתי ואמרו כי את בודדה. האמנם בודדה הינך, אי שמא רק אין לך חבר? „כי אני מבחין בין שני אלה. את יכולה להיות לבדך ללא חבר, אך בכל זאת לא בודדה. לחזור הביתה בערב, אחרי לימודים, או סרט, או מסיבה ולהרגיש ריקנות. להרגיש כי את חסרה משהו. כי אותם רגעים בהם שקפו החיים סביבך, בניחוחך היו ושוב את לבדך, עם עצמך, עם מחשבותיך.
„ואני כך. מזה זמן רב. ואני מרבה לחשוב. ולשאל, ביחוד את עצמי. למה? מדוע? היכן טמון המפתח ליופי, לאישר, לאי-בדידות?
„יושבת את לך בחדרך, קוראת ומחייכת. חייכי נערה, חייכי. זהו אני, רגשני במקצת ובודד עד להוויעי. התפתרי את חלומי? התהיי הפתח למשהו אחר, יפה יותר, טוב יותר?
„מכתב הוא דרך נואלת במקצת להיכרות. הרי כאן משהו קר. משהו שאינו מסוגל להביע ולמסור הכל, אך אינו מכירך, ואהיה מגוחך במקצת אם אגש אליך, סתם ככה, ברחוב, ואומר לך: תראי נערה העניין הוא כך וכך.
„ובכן, אני כאן, מנסה לעשות רושם על ידי מלים ומשפטים. והייתי רוצה לראותך, לדבר עמך, למצוא נושא משותף, ואולי אף גשר, גשר מוצק ואיתן. התסכמי לראותני, לשוחח אתי ולכתובני.
„מגננים סיינג נהדר ברדיו. את רוקדת? איזה שאלה טפשית. את בודאי טובה בריקודים. התאמיני שאני כמעט אסס גמור בכך? פשוט, כל המסיבות שהייתי בהן, מסתכמות במספרן באצבעות יד אחת. אני מת לרקוד ועושה זאת לעתים לבדי. בבית. חסרה לי ההתחלה, הכניסה לעולם הריקוד.
„את, בטח משתעממת. אני קופץ מנושא לנושא כסנאי קטן המקפץ מענף לענף.
„איני יודע כרגע היכן למצואך. איני יודע עדיין איך. ברגע שאראה אותך אוסיף לך מספר מלים לך, ורק לך...“
טוב, אני שותקת.

מכתב הוא דרך נואלת במקצת להיכרות. הרי כאן משהו קר. משהו שאינו מסוגל להביע ולמסור הכל, אך אינו מכירך, ואהיה מגוחך במקצת אם אגש אליך, סתם ככה, ברחוב, ואומר לך: תראי נערה העניין הוא כך וכך.
„ובכן, אני כאן, מנסה לעשות רושם על ידי מלים ומשפטים. והייתי רוצה לראותך, לדבר עמך, למצוא נושא משותף, ואולי אף גשר, גשר מוצק ואיתן. התסכמי לראותני, לשוחח אתי ולכתובני.
„מגננים סיינג נהדר ברדיו. את רוקדת? איזה שאלה טפשית. את בודאי טובה בריקודים. התאמיני שאני כמעט אסס גמור בכך? פשוט, כל המסיבות שהייתי בהן, מסתכמות במספרן באצבעות יד אחת. אני מת לרקוד ועושה זאת לעתים לבדי. בבית. חסרה לי ההתחלה, הכניסה לעולם הריקוד.
„את, בטח משתעממת. אני קופץ מנושא לנושא כסנאי קטן המקפץ מענף לענף.
„איני יודע כרגע היכן למצואך. איני יודע עדיין איך. ברגע שאראה אותך אוסיף לך מספר מלים לך, ורק לך...“
טוב, אני שותקת.

דע אל מי אתה בותב

לא קשה להבחין (1132/30) מנהלת פרשת אהבים ארוכה ולוהטת עם עצמה. השיר ששר מוריס שבלייה בניגון, תודה לא לא שנינו צעיר יותר — מתחיל לקבל משמעות עמוקה בעיני.
ובכן, הנה היא לפניכם. היא אומרת שלא תחשוב, שזו סתם עוד אחת נוספת, המנסה את מזלה במדור. שטויות. טעית טעות מרה. היא פשוט מוקפת בחורים. רבים ונחמדים. „אך הצרה, אומרת היא, „שכולם אין מכונית. אולי כמה אוהבת אני את הנסיעה במכונית נחמדה לטיולים מרתקים ומעניינים.“

...לאחר שהעליתיני בשפע של תזכירים על דבר השינויים הפיזיים שחלים בו מדי פעם לטובה, וכן זה בלשון הנראית בעיניו יפה — אותם בלעתי לגמרי בלי תיאבון, החליט (1132/31) לא לגרום לי יותר טירחה ולקלקל את המכתב בעצם ידי המלוכלכות. כך שידי נקיות הפעם, ואינן במעל הזה. בינתיים הוא החליט גם לכתוב את קולמוסו, שאבג, הוא יכול כבר לקנות לו חדש — ואת לבו — אל נערה כבת 16. יש לו האומץ לא לפרט תכונות נדרשות, מלבד שתהיה תל-אביבית או מהסביבה, ותהיה בסדר מ כמה בחינות. הוא עצמו איננו אוהב גינגיות וקומות אינה עולה על 1.67 ס"מ. אך אם חשבתן שהוא כבר גמר — טעות. הוא גם דורש פוט. ומבטיח שהכל יהיה בסדר.
„זהו זה, נו, מה אפשר לדרוש מבוגר תיכון תל-אביבי? אם אינכן רוצות לקרוא יותר, הפסקנה. כי הפעם לא אני חוברתי את השטויות האלה וזה לא פוגע בי אם אינכן קוראות. חוץ מזה, מה איכפת לי, בעצם, אם לא תענינה לוי? בשבילי אתן יכולות, בכלל לשבת בבית.“
גם אתה. לפעמים אפשר להיזרם, אתה יודע, כשחוצים את הרחוב בדרך לשלשל מכתב לחיבת-הדואר.

טפשעשרה ונערת אקמן

איפה היית אתמול? חיפשתי אותך רציני לקחת אותך אתי לראות את בחירת נערת אקמן זה היה מצחיק נורא, בהיי. גועל נפש אין הן לא מתביישות. חתיכות די אימות אבל היו שתיים נחמדות. אחת ליביה ואילו אליס אחת עם שערות בלונדיות שהיו בטח צבעה איתן כל כך הרבה שהן נראות כבר כמו צמר גפן אבל יש לה גוף מותק.
היה שם איזה מנחה אחד איזה יקה ששמו שמשון שרון הוא היה נורא מצחיק. הוא לבש חליפה שתורה עם מכנסיים בלי קפל ונעליים שחור-לבן ואמר כל הזמן חוכמות נורא טפשיות ודיבר גם יקית. וקישקש שכל אחד כבר כל כך רגיל לבוא לבחירות של נערת אקמן כל שנה כמו שהוא רגיל לקום. אז מה אמרתי לך? כן, הבחירות היו נורא סתמיות והן לבשו כל מיני דברים של אקמן שבאמת לא עלו וכל אחת עלתה למסלול עם מחיר לא שלה, של השמלה. והן היו מקושקשות לא יפה והאליס הזוית אפילו קרצה פעם לחבר שלה כאילו שלא ראיתי. מה, זה אסור לדוגמנית, אסור לה להבליט את עצמה רק את השמלה קראתי את זה באיזה מקום לא זוכרת איפה. אז אם הן יכולות להיות נערת אקמן אני יכולה להיות מלכת העולם, מה, פשוט אין לי חשק.
ופתאום היה חרבון המיקרופון התקלקל ושמשון שרון הזה כל הזמן עשה פרפר חזק וזה לא הלך וזה פתאום הסתדר ושוב התקלקל היה מצחיק נורא ופתאום הוא הכריז שיהיה חידון של בנק לאומי ומי רוצה להשתתף. אז עלו שתי נשים מבוגרות ואחת צעירה שהיתה עם שמלה לבנה ותחתונים כחולים והוא חיך ושאל מי יודע כמה סניפים יש לבנק לאומי בארץ ואחר כך שאל מי יודע כמה סניפים יש לבנק לאומי בתל-אביב ואיזה חיא המתנה הכי יפה לבר-מצווה. מה את לא יודעת? חשבון חסכון לבנק לאומי זה היה זחעה וכולם התחילו לצעוק די! די! לא רוצים! ראית את המגישה הזוית מאולמי גיל? היא רצתה להכריח אותי להזמין דברים לא התחשק לי מה! או היא אמרה שכרטיס-הכניסה הוא יותר מדי זול שאני מוכרחה להזמין או דחקא לא הזמנתי ואמרתי לה נראה אותך מה תעשי לי אבל היא לא העיזה, ובדיוק באותו רגע השמשון שרון מתחיל לשיר שיר נוראי שהוא בעצמו חיבר והיה כתוב על התוכנייה כל הזכויות שמורות. והוא רצה להכריח את כולם לשיר את זה אתו. המגישה היתה של סהיי-בון. וזה על מרקי מנאון אני מוכרחה לשיר לך את זה שמרתי את זה בארנק. טוב, רק את הבית האחרון: זאת זכרי / אם להסוך זמן תרצי / בביתך השתמשי / רק במוצרי מנאון / למענך חיברתי את שירי / ובתאבון למרקי מנאון / מאחל שמשון שרון. עכשיו אני יודעת למה הוא כל כך חכם הוא בטח אוכל כל הזמן מרקים כאלה. תגיד, אולי שמעת מי נבחרה בסוף? הלכתי באמצע.

לכל השנה ולכל המשפחה ★ לטיול ולספורט ★



קרמוליב

אחרי הגלוח בימי חמסין ★ לטיפול בעור והאנתו



"למה שברת?!"



"יש לך נייר?"



שיניים תותבות"

מדריך לאסיר



נחיות

"עוד מעט יהיה זה יותר פשוט להשאיר את הגנבים בחוץ, ונכחז את האנשים ההגונים בבת-הסוהר," אמר לץ תיאובני בשבוע שעבר, נאצר מכול הידיעות על מאסר הנכים, זיפנים, מועלים, מוכרי-עורות, מפקיני סמלים לאומיים ומשלמי-שוחד הציק את המדינה. אם אמנם תקינם טעה זו, ואם לא – אפשר לצחוק מוקאריקטורות אלה, שנמסרו לצילום "העולם הזה", בעת סיור מלכת-המים בזונה, עלידי תושבי ישראל לשעבר, שהסך מינתיים לקאריקטוריסט נודע בכנר – קרל דיל, שהגיע ארצה עם הנריגדה הצ'כית של המה"ל, שירת ברבי-כמול בצה"ל. בשמיים את שדותו, יצא דיל ללמוד בוונה הנדסה כימית, החל לצויר קריקטורות למחיתו. התוצאה: שם מינאירוס; השתתפות ברוב שביעוני-החומר התוססים בי אוסטריה, בלגיה, הולנד ואי איטליה.



האינדוידואליסט



אמנות מודרנית



"קפוץ כבר!"



"היי, עצור!"